

DE MILITAIRE SPECTATOR

MAANDBLAD VOOR DE WEERMAGT VAN NEDERLAND EN INDIË

waarin opgenomen :

het Artilleristisch Tijdschrift, het Cavaleristisch Tijdschrift en het
Militair Technisch Tijdschrift.

Directeur-Redacteur: J. MOORMAN, Reserve-Majoor der Grenadiers.

Redacteuren:

J. J. C. P. WILSON, Majoor van den Generalen Staf, Leeraar Hoogere Krijgsschool.

M. R. H. CALMEIJER, Kapitein van den Generalen Staf, Leeraar Hoogere Krijgsschool.

A. Q. H. DIJXHOORN, Majoor der Infanterie.

P. W. PIETERS, Ritmeester der huzaren, adjudant van den Directeur Hoogere Krijgsschool.

A. ETERMAN, Kapitein der artillerie, Lid der Commissie van proefneming.

Redactie en Administratie: Zwarteweg 1, Den Haag — Tel. 117783 en 117784

Abonnement f 2.50 per kwartaal. Indië en Buitenland f 12.50 per jaar. Losse Nummers f 1.—

Postrekening 44715 ten name van Moorman's Periodieke Pers N.V.

106de JAAR No. 8

NADRUk VERBODEN

AUG. 1937

INHOUD.

	Blz.
De Wederopbouw van ons Leger, door H. A. F. G. VAN ERMEL SCHERER.....	298
Wat kan de nieuwe Duitsche Weermacht ons leeren?, door M. v. LOKHORST....	305
Nieuwe Uitgaven	313, 335, 339
Hoe moet, nadat contingentsuitbreiding zal zijn verkregen, de Oorlogs-organisatie van de Sectie worden vastgesteld?	314
Leven en Streven in de Koninklijke Landmacht.....	336
Uit de Vakpers	340

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS N.V. - 's-GRAVENHAGE - 1937

DE MILITAIRE SPECTATOR

MAANDBLAD VOOR DE WEERMAGT VAN NEDERLAND EN INDIË

waarin opgenomen :

het Artilleristisch Tijdschrift, het Cavaleristisch Tijdschrift en het
Militair Technisch Tijdschrift.

Directeur-Redacteur: J. MOORMAN, Reserve-Majoor der Grenadiers.

Redacteuren:

J. J. C. P. WILSON, Majoor van den Generalen Staf, Leeraar Hoogere Krijgsschool.

M. R. H. CALMEIJER, Kapitein van den Generalen Staf, Leeraar Hoogere Krijgsschool.

A. Q. H. DIJXHOORN, Majoor der Infanterie.

P. W. PIETERS, Ritmeester der huzaren, adjudant van den Directeur Hoogere Krijgsschool.

A. ETERMAN, Kapitein der artillerie, Lid der Commissie van proefneming.

Redactie en Administratie: Zwarteweg 1, Den Haag — Tel. 117783 en 117784

Abonnement f 2.50 per kwartaal. Indië en Buitenland f 12.50 per jaar. Losse Nummers f 1.—

Postrekening 44715 ten name van Moorman's Periodieke Pers N.V.

106de JAAR No. 8

NADruk VERBODEN

AUG. 1937

INHOUD.

	Blz.
De Wederopbouw van ons Leger, door H. A. F. G. VAN ERMEL SCHERER.....	298
Wat kan de nieuwe Duitsche Weermacht ons leeren?, door M. v. LOKHORST....	305
Nieuwe Uitgaven	313, 335, 339
Hoe moet, nadat contingentsuitbreiding zal zijn verkregen, de Oorlogs-organisatie van de Sectie worden vastgesteld?	314
Leven en Streven in de Koninklijke Landmacht.....	336
Uit de Vakpers	340

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS N.V. - 's-GRAVENHAGE - 1937

DE WEDEROPBOUW VAN ONS LEGER

DOOR H. A. F. G. VAN ERMEL SCHERER.

Luitenant-Generaal b.d.

X (Vervolg en slot van blz. 266).

De Artillerie.

Bij de artillerie is het systeem om in vreedstijd geheel geformeerde eenheden op te leiden niet zoo goed doorvoerbaar als bij de andere wapens.

In de eerste plaats kan men slechts voor de vredessterkte paarden hebben en moeten deze stampaarden bij mobilisatie over de te formeeren oorlogsonderdeelen verdeeld worden.

Dán is bij de overige wapens de functie van Luitenant voor allen, ongeacht den ouderdom in rang, vrijwel gelijk. ¹⁾ Dit is bij de artillerie niet het geval; zoowel in de batterij, als in allerlei staven zijn vele luitenantfuncties, waarvoor de noodige bekwaamheid niet geheel in de eerste opleiding kan worden verkregen. Het aantal luitenants in bijzondere functies is grooter dan dat dergenen met een rechtstreeks bevel in den troep belast. Zij moeten hun practische vaardigheid verkrijgen door het meemaken van meer groote oefeningen, van meer schietoefeningen, dan bij de eerste opleiding mogelijk zijn, en voorts door het volgen van cursussen. Ook zijn in al deze functiën, ook in den troep, wel degelijk verhoudingen waarbij de oudere in rang een bevelsfunctie uitoefent tegenover den jongere. Verder zijn er meer kapiteins ingedeeld in de artilleriestaven dan bij andere wapens.

De onderofficieren hebben ook allerlei functiën in staven en in den troep waarvoor de geschiktheid bij de opleiding moet blijken. Daardoor is weer wisseling in de indeeling van het kader gedurende de opleiding onvermijdelijk, vooral daar ten slotte de bruikbaarheid voor een functie *in* de batterij behouden moet blijven.

Men zal hier dus tevreden moeten zijn indien de batterijen van de actieve regimenten gevormd kunnen worden uit de jongste 3 lichteningen aangevuld door de vierde.

Bij de opleiding zal echter zooveel mogelijk met geheele batterijen, maar ook met afdeelingen gevormd door gevechtsbatterijen, moeten kunnen worden gewerkt. Wil men dit bereiken, dan mag zoowel de lichtingsploeg als het aantal paarden niet te klein zijn.

Weliswaar is de opleidingseenheid van den kanonnier het *stuk* en berust de samenwerking *in* de batterij in laagste instantie bij den stukcommandant, terwijl bij de infanterie de samenwerking der groepen in de sectie en zelfs van de sectiën in de compagnie als het ware zaak van elken infanterist is, doch

¹⁾ Daaruit volgt dat de jongst opgeleiden in *kennis* volstrekt niet behoeven achter te staan bij de ouderen, eerder bij goede opleiding *in* en *met* den troep daarin minstens gelijk kunnen staan.

voor behoorlijke opleiding der stukrijders en der specialisten is veel oefening in de batterij noodig en voor het kader ook in afdeulingsverband.

Dit vormt een bezwaar tegen het méér ploegenstelsel bij de artillerie. Immers, als men volstaat met bij de afdeeling jaarlijks één batterij op te leiden, dan dient men deze sterkte niet te splitsen. Het opleiden van twee batterijen per jaar per afdeeling zou doenlijk zijn doch dan zou de artillerie vermoedelijk naar verhouding te veel personeel van de lichte vragen. Het stelsel van thans met 2 ploegen beredenen en 2 ploegen onberedenen per jaar is onhoudbaar. De eischen, die de opleiding van beroeps- en dienstplichtig kader stelt zijn bovengemiddeld zwaar en komen zoowel ten nadeele van de opleiding van officieren en kader als van den troep. *Zooals thans de toestand is, heeft onze veldartillerie na mobilisatie 6 weken à 2 maanden noodig om gevechtvaardig te zijn.*

Het beste zal dus zijn bij de artillerie het meerploegen stelsel te laten varen en de lichte te doen opkomen in *twee ploegen*, één beredenen en één onberedenen. Beter zou nog zijn deze scheiding niet te maken, doch dan moeten we terugkeeren tot den toestand van vóór 1914.

Beschouwen we thans den *oefentijd*: 5½ maand is te kort voor de onberedenen, evenals voor de infanterie; een jaar voor de beredenen, met 2 ploegen, waarbij de manschappen na 6 maanden in de „baantjes” komen, is te kort om stukrijders te vormen, die grootendeels met ongeoefende gevorderde paarden zullen moeten uitrukken. Een batterij, zooals die in den tegenwoordigen toestand zal zijn, heeft nagenoeg geen stampaarden. De mobilisatie ervaring van de depot batterijen, ook geheel uit gevorderde paarden bestaande, leert, dat deze eerst na 3 weken eenigszins beweegbaar waren. Wil er iets van terecht komen dan moeten de stukrijders goed afgericht zijn en daarvoor is een jaar opleiding minstens noodig. Voor de kanonniers achten we mogelijk in 9 maanden een voldoende opleiding te bereiken. Dit alles geldt de *artillerie met paardentractie*.

Voor de *artillerie met motortractie* zouden we het tweeploegenstelsel willen handhaven met 9 maanden diensttijd. De zomerploeg van elke batterij moet dan een gevechtbatterij ruim kunnen samenstellen, de winterploeg kan kleiner zijn. Samen moeten zij leveren een gemobiliseerde batterij, met 1/3 deel van het overig benoodigde personeel (voor afdeelingen en hogere staven) en een ruime reserve.

Wat moet nu in vredetijd aanwezig zijn?

In oorlogstijd achten we noodig, (zie jaargang 1936 blz. 383, 388, 392, 426/27, 463 en 467):

- a. 8 regimenten divisieartillerie à 2 Afd. van 7 veld en 1 van 10 hw paardentractie;
- b. 1 regiment divisie artillerie der Lt. Div. à 1 Afd. rijd. art. à 2 Btn. 7 veld; 2 Afd. à 3 motor Btn. 7 veld; 1 Afd. à 2 Btn. 10 hw. (autotractie); 1 Afd. à 2 Btn. 10 veld (autotractie);
- c. 4 regimenten legerkorpsartillerie à 2 Afd. 10 veld. en 1 Afd. 15 hw.;
- d. Per legerkorps 1 Afd. 10 hw. met autotractie, ter versterking der div. art. ¹⁾;
- e. 4 regimenten lichte legerartillerie gelijk aan de divisie artillerie, doch 2 regimenten met autotractie;

¹⁾ We vroegen in de October aflevering van 1936 op blz. 388 een afdeeling van 7 veld. Nadere beschouwing o.a. van de Deutsche tendenzen, doet ons echter ertoe neigen hier 10 hw. te nemen.

- f. 1 regiment legerartillerie à 3 Afd. van 15 hw. nieuw model, met autotractie;
- g. 1 regiment legerartillerie à 3 Afd. 15 hw 1/17 met autotractie;
- h. 1 regiment legerartillerie à 2 Afd. 15 hw. 1/15 en 1 Afd. 10 veld;
- i. 1 regiment stellingartillerie (bedient 10 1/30, 15 1/24, 12 l, 12 hw, 8 st. 7 veld en 6 veld, kazematgeschut en mitrailleurs in 2e lijn, inf. geschut in handen. O.L.Z.).
- j. 10 afdeelingen artillerie voor de territoriale verdediging; om de gedachten te bepalen 4 Afd. 7 veld, 2 Afd. 12 hw, 1 Afd. 12 l., 3 Afd. 8 st.; de afd. 7 veld met autotractie;
- k. 12 batterijen 7 veld bestemd voor de grenstroepen, met autotractie.

Hiervan zou nu in vreedestijd aanwezig moeten zijn, op dezelfde wijze als b.v. de actieve inf. reg., het genoemde onder *a*, *b*, *c*, *d*, *f*, *i* en *k*. Deze regimenten en afdeelingen zouden, behoudens die onder *i*, geheel uit de jongste 4 lichten moeten worden gevormd; onder *i* slechts gedeeltelijk. De rest te vormen uit oudere lichten (reserve troepen).

We denken ons dan 8 regimenten *divisieartillerie* met paardentractie onder een kolonel bestemd voor D.A.C.; een luitenant-kolonel toegevoegd, functiën als bij de infanterie, leiding der schietinstructie van officieren en kader inbegrepen, bestemd voor Reg. C.; 3 afdeelingen elk onder een majoor; sterkte per afdeeling aan paarden 150 (één batterij + $\frac{1}{3}$ afd. staf. + $\frac{1}{9}$ reg. staf.). Normaal wordt per afdeeling één batterij opgeleid onder een beroepskapitein; tijdelijke vorming van 2 of 3 batterijen onder reserve kapiteins (ook administratief bij grotere oefeningen) moet steeds mogelijk zijn. De paarden zijn in vreedestijd reeds voor de oorlogsfunctiën aangewezen. Bij manoeuvres paarden bijhuren, dan wel tijdelijk versterken van andere regimenten. Vooral het gebruik van gehuurde paarden in de bespanningen is voor opdoen van ervaring nuttig.

Bij deze regimenten zouden dan opkomen op 1 November per afdeeling de sterkte aan beredenen bestemd voor een batterij en een 1/3 deel der staven. Oefentijd 15 maanden. Op 1 Februari komen de onberedenen met gelijke bestemming op; oefentijd 9 maanden. Op die wijze wordt tot 1 October beschikt over geoefende artillerie voor oefeningen met de infanterie. De beredenen blijven na 1 October nog 3 maanden om gedurende de eerste 3 recrutenmaanden der nieuwe ploeg beredenen over geoefend personeel te beschikken. Zij worden in dien tijd afgericht tot treinsoldaat, rijder van voertuigen van den bok, en tot kanonnier.

Voorts dienen er te zijn 4 regimenten *legerkorpsartillerie* van 2 Afd. van 10 veld en 1 Afd. 15 hw. nieuw model, alles met mototractie (ad. *c*). Organisatie enz. als bij de regimenten divisieartillerie. Hierbij dus als gezegd een zomer- en een winterploeg elk met 9 maanden oefentijd. Bij deze regimenten is ingedeeld 1 Afd. 10 hw. met autotractie; organisatie enz. als van de andere afdeelingen van het regiment (ad. *d*).

De 3 regimenten van het legerkorps en de daarbij behorende divisieën vormen in vreedestijd een artilleriebrigade onder een Generaal-majoor bestemd voor D.G.A.C.

Bij de Lichte Divisie is een regiment artillerie (ad. *b*.) van 5 afdeelingen, bij elk wordt jaarlijks een batterij geoefend. Eerste oefentijd enz. als bij de vorige artillerie.

Dan moet er nog zijn een regiment *legerartillerie* (ad. *f*.) met 3 Afd. moderne 15 hw.

Het regiment *stellingartillerie* leidt voornamelijk op officieren en kader voor de stellingartillerie; hierover hierna.

Van de 12 batterijen *artillerie voor de grenstroepen* is de helft aanwezig, de helft met *klein verlof*. Zij zijn verdeeld over de bataljons. Administratief en voor artilleristisch toezicht zijn ingedeeld bij elk der artillerie brigades 1 batterij en 1 met klein verlof; bij het regiment stellingartillerie 2 batterijen en 2 met klein verlof. Het is ook mogelijk de 12 batterijen aanwezig te doen zijn, doch de helft van het personeel met klein verlof te sturen. Diensttijd 15 maanden, regeling als bij de grenstroepen. Oudere lichten bestemd voor de depots; bij het regiment stellingartillerie ook voor te vormen afdelingen van 7 veld.

Hoe komen we nu aan de overige artillerie?

Bij 2 legerkorpsen dient uit de beide divisie regimenten een reserve regiment te worden gevormd met paardentRACTIE (ad e). Bij de andere twee wordt uit de kanonniers van de divisie regimenten en de chauffeurs van de legerkorpsregimenten elk een regiment lichte legerartillerie met autotrACTIE gevormd (ad e).

Personeel bij de lichte legerartillerie ingedeeld blijft verder gedurende den geheelen diensttijd tot en met de 10e lichte bij deze regimenten ingedeeld. Op een bepaald oogenblik behooren b.v. de 5e en 6e lichte tot deze regimenten, de 7e is aanvulling. Er zijn dan nog 3 lichten over; deze vormen batterijen c.q. afdelingen van 8 st. en 6 veld met paardentRACTIE. Deze afdelingen en batterijen worden bij mobilisatie bestemd voor het regiment stellingartillerie en voor de territoriale verdediging, het laatste in verband met het recruteeringsrayon van het regiment; ook de afdelingen van 7 veld voor de territoriale verdediging worden bij de artilleriebrigades gevormd. Personeel reeds bij de eerste oefening hiervoor *lichtingsgewijs* uiteindelijk na overgang tot de reserve te bestemmen. Wat teveel is gaat naar het depot. Het personeel wordt gedurende den eersten oefentijd reeds geoefend met het geschut dat ze later in de reserve zullen moeten bedienen.

De oudere lichten der 4 Afd. van 10 hw. (ad d) worden geoefend met 12 hw. indien deze althans voor autotrACTIE is te gebruiken en vormen 4 afdelingen. Kan dit niet dan moeten de stukrijders uit de oudere lichten der divisie artillerie regimenten gevonden worden.

Het regiment legerartillerie (ad f) vormt nog een regiment met 15 hw. 1/17 (ad g) en de 2 Afd. van 15 hw 1/15 voor het regiment ad h; de Afd. 10 veld komt van een der legerkorpsen of van oudere lichten van het regiment der Lichte Divisie.

Ten slotte vormen de oudere lichten van de legerkorpsregimenten, die hun chauffeurs leveren voor de lichte legerartillerie, met de oudere stukrijders lichten der regimenten divisie artillerie van hun brigade elk 3 afdelingen van 12 l, bij mobilisatie bestemd voor de stellingartillerie en bij één legerkorps 1 afdeling van 12 l, bestemd voor de territoriale verdediging.

De andere legerkorps regimenten vormen elk 3 à 4 afdelingen van 15 1/24, 12 l, 8 st. of 6 veld bestemd voor de stellingartillerie c.q. zonder indeeling van trACTIE er bij.

Het regiment stellingartillerie zorgt voor opleiding van het personeel noodig voor de nog beschikbare vuurmonden, dat dus niet uit de andere regimenten wordt verkregen. De lichtingssterkte in verband hiermede te bepalen. Ook 9 maanden oefentijd met 2 ploegen.

Aan *herhalingsoefeningen* zouden wij wenschen:

voor de bereiden één periode van 3 weken, gedurende den tijd der groote oefeningen b.v. in het 3e lichtingsjaar;

een periode van 6 dagen in oudere lichtingsjaren om regimenten en afdeelingen reserve troepen te vormen bij manoeuvres en oefeningen van territoriale troepen;

voor de onberedenen twee oefeningen van 3 weken in het 3e en 4e jaar, één bij groote oefeningen en één voor schietoefeningen; voorts 6 dagen in oudere lichtingsjaren in de reserve formaties.

De kustartillerie.

Er moet minstens één regiment kustartillerie zijn met een kolonel en een luitenant-kolonel met b.v. 3 afdeelingen onder een majoor, die uit alle lichten de compagnieën leveren voor het aanwezige kustgeschut.

De luchtdoelartillerie.

Noodig achten we een brigade onder een Generaal-majoor, bestaande uit 3 regimenten:

1 regiment voor het veldleger met 1 Afd. van 3 batterijen van 7,5 t.l. (vormt 6 afdeelingen), 1 Afd. van 3 batterijen licht geschut (vormt 6 afdeelingen), 1 Afd. van 2 mitrailleurcompagnieën (vormt 12 mitrailleurcompagnieën);

2 regimenten voor de luchtverdedigingskringen en luchtverdedigingspunten, met Afd. van 7,5 t.l., licht geschut en mitrailleurs; aantal zoodanig, dat de benodigde afdeelingen en compagnieën gevormd kunnen worden, met een voldoende aantal beroeps hoofdofficieren en kapiteins, evenals bij de overige artillerie.

In den Brig. C, de kolonels en de luitenant-kolonels vinden we de Cn. der luchtdoelartillerie van den staf van den O.L.Z. of den C. Luchtverdediging, voor het Veldleger en voor de kringen (waar deze ook noodig zijn), alsmede Commandanten van belangrijke luchtverdedigingspunten, die sterker moeten worden gedekt dan thans het geval is.

De Luchtstrijdkrachten.

Hier kunnen we geen reserveformaties gebruiken. Alles wat de oorlogsorganisatie eischt moet in vredetijd aanwezig zijn, zij het dat een deel der vliegers en waarnemers maandvlieger of op andere wijze reservist kan zijn. *Scholen* zijn hier alleen bruikbaar voor de eerste opleiding.

We moeten dus hebben als vredesorganisatie een brigade bestaande uit 4 regimenten en het opleidingsinstituut n.l.:

1 regiment bestaande uit 5 vliegtuiggroepen en een zelfstandige Verva voor het Veldleger;

1 regiment bestaande uit 2 Java's voor het Veldleger;

1 regiment bestaande uit 4 Java's voor de verdediging van het binnenland (inplaats van Java's c.q. afd. meerpersoons gevechtsvliegtuigen);

1 regiment van 2 Bomva's, een zelfstandige Verva en een vliegtuiggroep bestemd voor den O.L.Z.;

het opleidingsinstituut, tevens centraal orgaan van de verschillende hulpdiensten.

Deze organisatie zal alleen ten aanzien van het grondpersoneel uit gewone dienstplichtigen kunnen bestaan. Overigens uit *vrijwillig personeel*, hetzij be-roeps of reserve.

Slotbeschouwing.

We hebben, na eerst de oorlogsorganisatie besproken te hebben op den grondslag van de organisatie „VAN DIJK”, met den sedert noodzakelijk geworden

uitbouw, daarna een schets ontworpen van de vredesorganisatie, daarbij ook zooveel mogelijk in de lijn der vredesorganisatie „VAN DIJK” blijvende.

We hebben slechts met de „scholen” willen breken en hebben het verband tusschen oorlogs- en vredesorganisatie willen trachten te herstellen door *opleiding van geheele oorlogsonderdeelen in vreedetijd*. De oorspronkelijke vredesorganisatie „VAN DIJK” was gehandicapt door de ontwerpen der voorgangers; het was toen moeilijk met de zoo luidkeels verkondigde beginselen van opleiding in scholen en baseering op het Volkenbondsverdrag te breken. Toch zal bij beschouwing van de oorspronkelijke vredesorganisatie „VAN DIJK” blijken, dat de overgang tot het stelsel, dat we thans voorstaan, daarin volkomen voorbereid was. De regimentsschool bevatte toch 3 schoolcompagnieën, die elk een bataljon konden vormen, evenals wij thans 3 bataljons voorstaan. Slechts was bij de geringe sterkte dier schoolcompagnieën de naam en de organisatie tot bataljon, zooals door ons ontworpen, wat bezwaarlijk. De 3 majoors waren echter bij het regiment aanwezig. In dit stelsel was dus behouden de mogelijkheid om snel tot een stelsel in den geest van het hier ontworpen over te gaan. Ook de vredesorganisatie „VAN DIJK” was: „redden wat er nog te redden viel” om later weer te kunnen opbouwen.

Vandaar dat bij uitbreiding der lichte en verlenging van den eersten oefentijd overgang tot een stelsel als het door mij gedachte gemakkelijk zou zijn. Dit is dan ook o.a. bij de artillerie het geval. Pogingen om bij de later gevolgde afbraak ook de artillerie daarin te betrekken zijn mislukt. De infanterie is echter het slachtoffer geweest van de verdere incidenteele bezuinigingen. Van 3 compagnieën, twee compagnieën, daarna weer 3, daarna weer twee; van 3 majoors tot 2, daarna tot 1. De grondgedachte der vredesorganisatie „VAN DIJK”, voorzichtig behoud, werd door prutsen bedorven.

Het hier geschetste stelsel van vredesorganisatie heeft dus eigenlijk geen andere bedoeling dan terug te komen tot de organisatie „van Dijk”, weer op te bouwen wat bedorven is en uit te bouwen, wat door het vervallen van den grondslag van het Volkenbondsverdrag (de 3 maanden tijd) noodzakelijk is.

We zijn ons ten volle bewust, dat het maar een voorontwerp kan zijn, niet getoetst aan de kritiek, vooral van degenen, die door hun functie beter in de zaken inzitten, dan achter de schrijftafel mogelijk is. Bij doorvoering zou waarschijnlijk moeten worden geschaafd.

We hebben echter willen aantonen, dat theoretisch uit hetgeen we thans hebben, door afbreken van niet passende verbouwing in onjuisten stijl en door opbouw op den oorspronkelijken grondslag, inderdaad, zonder te groote veranderingen, iets goeds te bereiken is.

We hebben thans een leger, dat er in vreedetijd niet is, waarvan we bij voormobilisatie een kaderleger vormen, om er een dag later bij mobilisatie het oorlogsleger van te vormen, dat dan nog 3 maanden noodig zou hebben om paraat te zijn. We moeten krijgen het militieleger met sterken actieven inslag, waarbij alle onderdeelen in vreedetijd bestaan en geoefend zijn, ook al zijn ze niet onder de wapenen, waardoor men bij mobilisatie onmiddellijk een paraat leger kan hebben. Daarin zit het kenmerk van een militieleger, niet in de opleiding in scholen.

We zijn ons volkomen bewust, dat hetgeen we vragen een *minimum* is. Men kan vragen, dat alle oorlogsonderdeelen, althans van het veldleger, als vóór 1914, in vreedetijd bestaan, met algemeene dienstplicht, langer eerste oefentijd, méér beroepskader. Ook hetgeen wij aan materiëel vragen is een minimum. Wil men doen wat in het buitenland geschiedt, dan is er nog véél meer noodig.

We zijn echter overtuigd, dat de rol, die ons leger te spelen heeft op het

politiek-strategisch tooneel van West-Europa met een leger als het hier voorgestane kan worden vervuld. En Indië en de zeemacht vragen ook véél

Wil men echter een leger in den geest van het hiervoren bepleite organiseren, dan is noodig:

1. Een *militiewet*, die terugkomt op de groote fout van 1861 toen de sterkte bij amendement in de wet gefixeerd werd. Daardoor is bij een militieleger feitelijk geen enkele wijziging in de organisatie mogelijk zonder wetswijziging. We staan dan ook geheel aan de zijde van den Generaal-majoor Jhr. J. T. ALTING VON GEUSAU als hij bepleit de *sterkte uit de militiewet weg te laten* en deze bij de jaarlijksche begrooting vast te leggen, zooals in *alle* landen geschiedt.

Is men bevreesd voor ongelukken bij deze methode, dan kan men een *minimum* (het thans noodige) en een *maximum* (rekening houdend met in de toekomst mogelijk noodige uitbreidingen) in de wet vastleggen.

2. Een organisatie waarbij *alle oorlogsonderdeelen in vredetijd* bestaan, zij het ook dat het grootste deel der onderdeelen met groot verloop is. De onderdeelen moeten dan echter *in hun geheel* opgeleid en geoefend zijn en *niet alléén op papier* bestaan.

3. Om dit te kunnen bereiken zijn *afzonderlijke grenstroepen* noodig, gerecruteerd en opgeleid buiten het gewone leger, in den geest als hiervoren beschreven. Dit is de oplossing waartoe *alle* landen op den duur komen, vooral de kleinere.

4. Een regeling van de bevelvoering, waarin vooral bij het Veldleger *in de hoogere rangen de beroepsofficieren de meerderheid* hebben, zoodat *niet*, zooals thans, *het grootste deel der beroepsofficieren in het leger in de lagere rangen* voorkomt.

5. *Voldoend lange herhalingsoefeningen*, waarbij geheele onderdeelen gemobiliseerd worden; bij een dienstdtijd van ± 10 jaar minstens 3.

6. Een *paraat jonger leger* dus, dat zijn wapens en zijn materieel kent.

Toen deze artikelenreeks begon, moesten we nog zeggen, dat er bij ons nog weinig verbetering te bemerken viel. Thans merken we, dat de Regeering belangrijke verbetering beoogt.

Met als Minister-President de man, die voor 1914 als eisch stelde „alle oorlogsonderdeelen moeten in vredetijd bestaan”, met als Minister van Defensie de man, die in 1923 wist te redden wat er te redden was en die een oorlogs- en vredes-organisatie tot stand bracht, die nog als basis kunnen dienen voor de hoog noodige verbetering, hebben we alle hoop te komen tot een *Nederlandsch* stelsel van legervorming en legerorganisatie, opgebouwd op wetenschappelijke basis en niet op overwegingen van binnenlandsche politiek, opdat de Regeering haar primaire taak, het zeker stellen der landsverdediging, kunne vervullen en opdat het Nederlandsche Volk in staat zij met kans op goeden uitslag pal te staan voor ons hoogste goed: *het behoud van onze nationale onafhankelijkheid*.

WAT KAN DE NIEUWE DUITSCHE WEERMACHT ONS LEEREN?

DOOR M. VAN LOKHORST,

Reserve-kapitein der infanterie.

III (slot van blz. 264).

7. De pantsertroepen.

In Duitschland verdeelt men deze troepen in „*Aufklärungskörper*” en „*Schlachtkörper*”.

Tot de „*Aufklärungskörper*” behooren de lichte en zware pantserswagens. Met de invoering van pantserswagens heeft men in Nederland thans een begin gemaakt. Een ruime toebedeeling van deze wagens, niet alleen aan onze Lichte brigade, maar ook aan de verkenningorganen van onze legerkorpsen (thans nog „divisiegroep” genaamd) is dringend noodig. Bovendien zullen zij ingedeeld moeten worden bij de op te richten speciale pantsertroepen, want dat ook onze weermacht deze noodig heeft, moge uit het hier volgende blijken.

De „*Schlachtkörper*” bestaan uit lichte, middelsoort of zware vechtwagens. Het Duitse leger heeft twee bataljons lichte vechtwagens en een bataljon middelbare vechtwagens in regimentsverband vereenigd. Misschien zijn er thans nog geen zware vechtwagens in het Duitse leger, maar dan zullen zij waarschijnlijk nog wel komen, want de organisatie der pantsertroepen is nog niet voltooid.

Lichte vechtwagens hebben het groote voordeel zeer bewegelijk te zijn, kleinere doelen te bieden en goedkooper te zijn dan de zwaardere soorten, die echter ook onmisbaar zijn omdat zij zwaarder gepantserd zijn en bij den aanval op vijandelijke vechtwagens steun moeten geven aan de eigen lichte wagens.

De Duitse militaire schrijvers deelen mee, dat RUSLAND thans 8000 vechtwagens bezit, FRANKRIJK 4000, terwijl ENGELAND wel is waar geen groot aantal bezit, maar technisch en tactisch als toonaangevend op dit gebied moet worden beschouwd. Bedoelde schrijvers zeggen verder, dat GEEN MODERN LEGER VECHTWAGENS KAN MISSEN. En ook de Nederlandsche weermacht zal ze niet kunnen missen, al is ook een deel onzer terreinen voor het optreden van vechtwagens weinig geschikt.

DUITSCHLAND heeft thans reeds minstens 18 bataljons vechtwagens, tezamen ongeveer 1800 wagens tellend. Dat aantal wordt echter uitgebreid. Afb. 2 vertoont het indrukwekkende defileren der vechtwagenafdeelingen in September 1936 te Neurenberg.

De tactiek der Duitse pantsertroepen laat zich in hoofdtrekken afleiden uit hetgeen deskundige schrijvers en vooral Generalmajor GUDERIAN, commandant van de 2e pantsersdivisie, den laatsten tijd daarover gepubliceerd hebben.

De bevelvoering heeft gedurende de beweging draadloos plaats; in de com-

pagnie ook optisch. Zoolang de verbinding niet draadloos geschiedt, heeft deze plaats per telefoon, met motorwielrijders of auto's en eventueel met vliegtuigen. Het laatste is echter nog een onzeker middel.

Alle vechtwagens zijn voorzien van draadlooze ontvangers, die der sectie- en hogere commandanten bovendien van zenders. Een marschsnelheid van 20 km per uur en een snelheid gedurende het gevecht van 15 à 16 km per uur mag worden aangenomen.

Van deze gegevens uitgaande, heeft de aanval als volgt plaats.

Een aanval heeft slechts dan kans van slagen als een groot aantal wagens tegelijk wordt ingezet. De Duitse pantserbrigade (à 2 regimenten, dus ongeveer 500 wagens) is de kleinste gevechtseenheid, die een zelfstandige opdracht mag uitvoeren.¹⁾

De aanval der wagens berust op het samenwerken van snelheid, vuur en pantserbeschutting. Daarbij is het overrijden van vijandelijk personeel en materieel slechts een bijkomstige bate. Wel zullen zij eventueel zelf meer ruimte maken, bijvoorbeeld door boomen omver te rijden, zooals Afb. 3 laat zien.

Het geschut der wagens kan reeds op 1000 m en de mitrailleurs kunnen op 400 m groote uitwerking hebben. Laten de omstandigheden het toe, dan zal men stilstaand vuren, omdat de trefzekerheid dan grooter is; bij den aanval van groote afdeelingen zal dat echter slechts zelden mogelijk zijn.

De pantsertroepen kunnen snel worden verzameld en ingezet en leenen zich daardoor meer dan andere troepen voor den verrassenden aanval. De voorbereiding van den aanval moet dan ook worden gekenmerkt door het streven naar verrassing.

Daarom zal de voorbereiding meestal 's nachts plaats hebben. Dat geschiedt ver naar achteren, buiten het bereik der vijandelijke artillerie; een goed wegennet en goede camouflage zijn daarbij zeer voordeelig. Uit de gereedstelling wordt in breedte en diepte ontplooid voorwaarts gegaan. Om de wegen zooveel mogelijk te benutten en defilé's gemakkelijker te kunnen passeeren, blijven daarbij de wagens van een zelfde onderdeel zooveel mogelijk achter elkaar. Eigen artillerie en daarna de eigen infanterie kunnen zoo ook gemakkelijker worden doorschreden.

De beste aanvalstijd is het aanbreken van den dag. Veelal is het dan nevelachtig; zoo niet, dan kan kunstmatige nevel het uitzicht van den verdediger tot enkele honderden meters beperken en daarmee zijn wapenwerking aanzienlijk verminderen.

Misleidingsmanoeuvres, artillerievuur, actie van vliegtuigen en schijnaanvallen op andere plaatsen kunnen daarbij de aandacht van den tegenstander afleiden. Hoe breeder het aanvalsfront is, des te meer uitwerking heeft de aanval. Uit de ontplooiing wordt zoo laat mogelijk overgegaan tot de gevechtsformatie. Steeds moeten alle wapenen tot vuren gereed zijn en veel hangt af van de goede opleiding en de geschiktheid der bedieningen.

De aanvalsbreedte van een pantserbrigade is 2 tot 4 km, de diepte der aanvalsformatie 3 tot 5 km. De breedte komt dus ongeveer overeen met die van een infanteriedivisie, maar de pantserbrigade brengt meer vuurwapenen in voorste lijn.

Vijandelijke vechtwagens zijn de gevaarlijkste tegenstanders en moeten daarom allereerst bestreden worden. Eerst wanneer de vijandelijke wagens vernietigd zijn, kan aan andere opdrachten voldaan worden.

¹⁾ Bij de Russische manoeuvres van 1935 werden 1000 vechtwagens in 4 opeenvolgende echelons ingezet.

Afb. 2. Vechtwagens defileeren te Neurenberg, Sept. '36.

In samenwerking met andere wapens optredende, zijn *de vechtwagens*, zoolang *de aanval duurt*, *het hoofdwapen*.

Zowel het voorwaarts gaan der gemotoriseerde infanterie als het beschermende vuur der artillerie worden geregeld naar het vorderen van den vechtwagenaanval, de snelheid der wagens moet daarbij ten volle worden benut.

Zoodra een gunstige gelegenheid zich voordoet, moeten vechtwagens dadelijk worden ingezet. Het terrein bepaalt de aanvalsrichting en daarom zal optreden in verbinding met niet-gemotoriseerde infanterie zeer nadeelig zijn, daar de langzaam vorderende infanterie slechts remmend kan werken en de vechtwagens aan vernietigend vuur blootstelt.

Slechts zelden zal de vechtwagenaanval den weerstand der vijandelijke infanterie geheel kunnen breken; enkele mitrailleurnesten zullen wel niet ontdekt zijn. De eigen (gemotoriseerd) volgende infanterie zal er dus op moeten rekenen ook zelf nog te moeten vechten. Maar dat gevecht der eigen infanterie zal veel minder ernstig zijn, dan zonder voorafgaande vechtwagenaanval.

Een infanterie-aanval zonder steun van vechtwagens is tegenwoordig in vele terreinen haast niet meer denkbaar en staat aldaar bijna gelijk met zelfmoord.

De achter de vechtwagens oprukkende eigen infanterie moet zelf gemotoriseerd zijn en daarbij worden gesteund door gemotoriseerde artillerie en pioniers en door gemotoriseerd pantserafweergeschut.

De Deutsche pantserdivisie voldoet dan ook aan al deze eischen en beschikt bovendien nog over een gemotoriseerde verkenningsafdeeling, een gemotoriseerde verbindingsafdeeling, een vliegtuiggroep en een divisietrein.

De artillerievoorbereiding door achterwaarts in stelling staande artillerie moet *zeer kort* zijn en kan soms geheel achterwege blijven. Door de groote snelheid der wagens, is een vuurwals niet meer goed mogelijk. Wel kan de achterwaarts in stelling staande artillerie goede diensten bewijzen door ter weerszijden van den aanvalstrook der vechtwagens, spervuur (eventueel ook

met rookprojectielen) te leggen en terreindeelen, die door de wagens niet kunnen worden aangevallen (dorpen, bosschen, enz.) onder vuur te houden. Deze artillerie moet daartoe draadloos verbinding onderhouden met de aanvallende wagens.

De verkenning door vliegtuigen heeft behoefte aan ondersteuning door verkenning in het terrein zelf en geen wapen kan dat beter doen dan de pantser-troepen. Hoe sneller, talrijker en strijdvardiger deze zijn, des te beter wordt het doel bereikt.

Zelfs een rijkelijke voorziening met moderne vuurwapenen tot afweer van aanvallende vechtwagens, kan de afstootende kracht der verdediging niet zoo opvoeren, dat een verrassend plaatsvindende aanval van vechtwagens volkomen afgeslagen kan worden. *Om doorgedrongen vechtwagens te kunnen opvangen, heeft de verdediger zelf vechtwagens noodig, want de grootste vijanden van vechtwagens zijn de vijandelijke vechtwagens.*

In het bovenstaande is duidelijk te vinden, dat het bezit van afdeelingen vechtwagens, met alle daarbij behoorende gemotoriseerde onderdeelen van andere wapens voor het Nederlandsche leger een onafwijsbare eisch is.

Ons land is doorsneden met rivieren en kanalen, die vechtwagens zeer kunnen ophouden, maar NIET tegenhouden. Want men beschikt in het buitenland thans ook over *varende vechtwagens*. Deze kunnen wateren overschrijden en een bruggehoofd vormen, onder welks beveiliging brugslag kan plaats vinden of de andere wagens kunnen worden overgezet.

Wel is ons polderterrein ongeschikt voor aanvallen met vechtwagens, maar onze zuidelijke en oostelijke provincies bieden gelegenheid tot optreden van pantsertroepen. Men vergete bovendien niet, dat het *absoluut noodzakelijk is zelf ervaring op te doen*. Onze infanterie moet in *vele* oefeningen aan den aanblik en het optreden van vechtwagens worden gewend, evenzeer als zij vroeger moest wennen aan den aanblik van aanvallende cavalerie. Alleen dan leert de soldaat het hoofd koel houden. En onze gemotoriseerde infanterie, pantserafweerartillerie en pioniers moeten een zorgvuldige en langdurige opleiding doorloopen, waarin samenwerking met pantserwagens en vechtwagens en optreden daartegen tot in details beoefend worden. We zullen vechtwagens noodig hebben als het werkzaamste middel tegen 's vijands vechtwagens. Ten slotte vergete men toch vooral niet, dat optreden onzer troepen buiten onze landsgrenzen volstrekt niet uitgesloten, ja zelfs zeer waarschijnlijk zal zijn in een toekomstigen oorlog.

Alle commandanten onzer troepen zullen zich tot gewoonte moeten maken niet alleen aan vuur- en vliegerdekking te denken, maar tevens aan dekking tegen en bestrijding van vechtwagens. Met dat doel voor oogen moet elk terrein worden bekeken.

Willen wij — zonder over vechtwagens te beschikken — den tegenstander aanvallen, dan zal dat alleen nog maar kunnen geschieden in terreinen, die het optreden van vijandelijke vechtwagens onmogelijk maken. Ook om zich te onttrekken aan de vervolging door vijandelijke vechtwagens moeten zulke terreinen worden opgezocht. Zoolang wij zelf niet over goed geofende en uitgeruste vechtwagenafdeelingen beschikken, zal met groote zorg het terrein moeten worden uitgezocht, waar wij willen optreden. Dat beperkt de te maken plannen dus zeer.

Nogmaals: het is onafwijsbaar noodzakelijk vechtwagens aan te schaffen.

Men houde daarbij het volgende in het oog:

Afb. 3. Duitse vechtwagen maakt ruimte.

1. Pantsertroepen kunnen slechts dan op goed gevolg rekenen, als zij — in verhouding tot de totale legersterkte — ook *sterk* genoeg zijn. Met het oog op ons polderterrein klemt deze eisch voor ons leger niet in dezelfde mate als voor andere legers. *Niet in dezelfde mate, maar toch wel in belangrijke mate.*

2. Improvisaties zijn weinig bruikbaar en verschaffen ten onrechte een gevoel van veiligheid. Pantsertroepen moeten dus, in harmonische verbanden vereenigd, reeds in vreedstijd door en door geoefend zijn, waartoe een *zeer lange eerste-oefentijd* noodig is.

3. Een belangrijk deel der in harmonische verbanden vereenigde pantser-troepen zal *reeds in vreedstijd vrijwel op oorlogssterkte* behooren te zijn en *steeds gevechtsvaardig*.

Voor onze Nederlandsche industrie ligt hier een prachtige taak. Hoe eerder we door den aanmaak van pantser- en vechtwagens van het buitenland onafhankelijk zijn, hoe beter.

C. DE LUCHTMACHT.

De Duitse luchtmacht bestaat uit: 1. Fliegertruppe, 2. Flakartillerie en 3. Luftnachrichtentruppe.

1. De Fliegertruppe.

Deze heeft drie taken: a. ondersteuning van land- en zeemacht door strategische en tactische verkenning, artillerievliegdiens, beveiliging voor vijandelijke vliegtuigen, enz.; b. het voeren van een zelfstandigen lucht oorlog met gevechtsvliegtuigen; c. afweer van vijandelijke luchtstrijdkrachten in het geheele oorlogsgebied.

De „Fliegertruppe” is samengesteld uit „Geschwader” (eskaders) van 81 vliegtuigen. Elk Geschwader heeft 3 „Gruppen” (groepen) elke Gruppe heeft 3

„Staffeln” (afdeelingen) elke Staffel heeft 3 „Ketten” à 3 vliegtuigen. (zie Afb. 4) Een „Geschwader” wordt door een kolonel, bij uitzondering door een luitenant-kolonel gecommandeerd; een „Gruppe” door een majoor of luit-kol.; een „Staffel” door een kapitein.

Zooals de gevaarlijkste vijanden der vechtwagens de vijandelijke vechtwagens zijn, zoo is *de gevaarlijkste vijand van de luchtmacht de vijandelijke luchtmacht.*

De vernieling van de steunpunten en hulpmiddelen der vijandelijke luchtmacht is dan ook een der voornaamste oogmerken van den luchtoorlog, teneinde overmacht in de lucht te verkrijgen. Daarbij zijn de vijandelijke jachtvliegtuigen de gevaarlijkste tegenstanders der eigen vliegtuigen.

De Deutsche luchtmacht deelt „Fernaufklärungsstaffeln” (voor strategische verkenning) in bij de door den Opperbevelhebber aangewezen onderdeelen. Eveneens „Nahaufklärungstaffeln” voor tactische verkenning.

2. De Flakartillerie, bestaat uit:

a. *Lichte Flak*, zijnde volautomatische vuurwapenen met vuursnelheden van 100 tot 200 schoten per minuut en kalibers tot 4 cm. Taak: bestrijding van luchtdoelen beneden 2000 m hoogte en vooral op kleine afstanden, daar de zware vuurwapenen dan niet snel genoeg het doel kunnen volgen. De projectielen springen bij treffen, waardoor reeds het enkele schot groote uitwerking heeft. Projectielen, die het doel missen, springen na een bepaalden tijd ook en leveren daardoor geen gevaar meer op voor de bevolking en voor de eigen troepen.

b. *Zware Flak*. Hier heeft het richten der vuurmonden plaats door een vuurleidingsinstrument; de kalibers zijn boven de 7 cm. Taak: bestrijden van luchtdoelen boven de 2000 m hoogte, mits niet te dicht bij. Deze vuurmonden zijn in batterijen van 4 stukken vereenigd. De aanvangssnelheid der brisantgranaten is 750 tot 1000 m per sec; het enkele schot heeft groote uitwerking, zoowel door luchtdruk als door scherfwerking. De brisantgranaten zijn voorzien van uurwerkbuizen waardoor sommige bezwaren van sasbuizen worden opgeheven

Alle vuurmonden der zware en lichte Flakartillerie kunnen — zoo noodig — ook op aarde doelen vuren.

c. *Zoeklichten*, met een doorsnede van hoogstens 200 cm; deze werken samen met luistertoestellen. Taak: verlichting van luchtdoelen ten behoeve der Flakartillerie en van jachtvliegtuigen.

d. „*Luftsperrmittel*”. Dit zijn ballons of vliegers, die aan dunne touwen tot 5000 m hoogte worden opgelaten. De touwen zijn bij dag nauwelijks en bij nacht in het geheel niet te zien en brengen vliegtuigen, die er tegen aan vliegen tot storten.

3. De „Luftnachrichtentruppe”

zorgt voor de verbindingen van alle deelen van de luchtmacht met andere deelen van de weermacht. Dit onderdeel van de Deutsche luchtmacht wordt in Afdeelingen en compagnieën ingedeeld.

De *gevolgtrekkingen voor onze weermacht* kunnen kort zijn. Elk land heeft een sterke luchtmacht noodig. Hoe kleiner echter een land is en hoe sneller het kan worden overvlogen, des te sterker moet de luchtmacht zijn. De grootste vijand van het vliegtuig is het vliegtuig en daaruit vloeit voor Nederland *de noodzaak voort over een luchtmacht te beschikken, die naar verhouding*

Afb. 4. Duitse gevechtsvliegtuigen.

sterker is dan die van onzen te verwachten sterksten tegenstander.

De Nederlandsche luchtmacht moet daarbij gedecentraliseerd zijn, zoodat de vijand geen kans krijgt snel een belangrijk deel van onze vliegsteunpunten te vernielen en dus géén overmacht in de lucht krijgt. Deze steunpunten behooren, evenals alle zeer kwetsbare militaire en civiele gewichtige punten, beschermd te zijn door zware en lichte luchtdoelartillerie. Bovendien moet ons veldleger zeer ruim voorzien zijn van luchtdoelgeschut, zoowel als van vliegtuigen.

Alle vliegvelden (ook die der burgerluchtvaart) binnen de vesting Holland behooren voorzien te zijn van bom- en gasvrije schuilplaatsen, zoowel voor het personeel als voor het materiëel. Ook om deze reden is het gewenscht dat de burgerluchtvaart reeds in vreedstijd onder militaire controle staat.

Een groote reserve aan vliegtuigen en verder materiëel en aan vliegeniers, waarnemers en verder personeel moet met zorg zijn gekweekt en ter beschikking staan. Ook daarvoor moet de civiele luchtvaart het noodige ter beschikking stellen en dient onder controle van de militaire luchtmacht te staan.

Wat het *luchtdoelgeschut* betreft, de bediening daarvan en vooral van de daarbij behorende instrumenten *vereischt een buitengewoon goed geoefend personeel*, dat plotseling bliksemsnel en foutloos moet kunnen handelen. Nachtelijke vliegtuigaanvallen zullen veelvuldig voorkomen in een toekomstigen oorlog. De luchtdoelen moeten dus door zoeklichten worden belicht. Zijn de doelen eenmaal belicht, dan moet met behulp van instrumenten snel en foutloos het richtpunt vastgesteld worden. Eerst daarna kan worden geschoten. In veelal niet meer dan 20 seconden moet deze gansche reeks van handelingen foutloos zijn uitgevoerd. Daarvoor zijn noodig: stalen zenuwen, groote nauwkeurigheid en groote snelheid. Slechts uitgezocht personeel, dat zeer lang en intensief heeft geoefend, kan aan zulke eischen voldoen.

De bediening der Duitsche vuurmonden eischt bovendien groote lichaamselijke inspanning.¹⁾

Ook hier geldt weer de eisch van een zeer langen eerste-oefentijd. En nog dringender is de eisch, dat *een aanzienlijk deel van de vliegtuigafdeelingen en van onze luchtdoelartillerie op oorlogssterkte moet zijn, teneinde op elk gewenscht moment dadelijk gevechtsklaar te zijn.*

SLOTWOORD.

De nuchtere Nederlander zal na lezing van al het voorgaande zeggen: „dat is alles heel mooi, maar waar moet het geld daarvoor vandaan komen?”

Er zal geld moeten worden gevonden uit een *weerbelaasting*, te betalen door ieder die niet dient of gediend heeft. Verder komt er geld beschikbaar door verminderde steunuitkeeringen. Tenslotte zal ieder Nederlander moeten beseffen, dat zware offers gebracht *moeten* worden, wil onze onafhankelijkheid gewaarborgd zijn. Een zuinig beheer zal bijv. met name op Onderwijs nog heel wat kunnen besparen, zonder dat het eigenlijke onderwijs daaronder zeer lijdt.

Waar een wil is, daar is ook een weg.

Aan ons Nederlanders is een pand toevertrouwd, dat ligt temidden van andere panden, waar — allengs meer — licht brandbare stoffen worden opgestapeld. Protesten tegen dat opstapelen baten niet. De handen moeten dus uit de mouwen. Een groot aantal minimaxen moet worden opgesteld en onze premie voor brandverzekering zal heel wat hooger moeten zijn dan tot nog toe. De minimaxen, dat zijn de deelen van onze weermacht, die als het ware steeds oorlogsklaar zullen moeten staan. En de brandpremie, dat zijn gelden, die voor onze landsverdediging uitgegeven worden. Deze premie kan nog VEEL hooger worden eer het peil wordt bereikt van hetgeen andere staten betalen.

Uit al het voorgaande dringt zich het volgende als het voornaamste naar voren. *Allereerst zijn noodig:*

1. Afschaffing van de loting en inperking der vrijstellingen; weerbelaasting.
2. Verlenging van den eerste-oefentijd tot minstens een jaar; voor bijzondere korpsen tot langer dan een jaar.
3. Waarborgen voor een snel en ongestoord verloop van de mobilisatie, o.a. door bepaalde deelen van de weermacht steeds op oorlogsvoet te houden.
4. Oprichting van pantsertroepen en vermeerdering en moderniseering van het overige materiëel.
5. Verjonging van het kader; rust in de hoogere bevelvoering.

Men zal eerst aan een verdere verbetering van onze weermacht kunnen werken als bovenstaande eischen zijn vervuld.

Moge dat zeer spoedig zijn! Er is *periculum in mora!*

BRONNEN.

Behalve verschillende bronnen, reeds genoemd in „*De Duitsche Herbewapening*”, zijn voor vorenstaand artikel nog geraadpleegd:

ALTRICHTER, FRIEDRICH, Oberstleutnant. *Der Offizier des Beurlobtenstandes*. 1937.

¹⁾ Bij het nieuwe Nederlandsche luchtafweergeschut is dit in veel mindere mate het geval. (Red.).

- Ausbildungsvorschrift für die Infanterie.* H. Dv. 130/2 a—b, 1936.
 VON BELLI, Oberstleutnant. *Der Krieg der Zukunft im Urteil des Auslandes.* 1936.
 GUDERIAN, Generalmajor. *Die Panzertruppen.* 1937.
 MARTIN, HANS. Hauptmann im Reichskriegsministerium. *Wie werde ich Offizier im Heere?* 1937.
 DR. VON HARBOU, Oberstleutnant. *Die deutsche Luftwaffe* (vermoedelijk 1936).
 HAID, Hauptmann. *Das deutsche Heer* (verm. 1936).
Jahrbuch des deutschen Heeres. 1937.
 KÜHLWEIN, Oberstleutnant. *Unterführer-Merkbuch*, neubearbeitet von Major VON ALBERTI. 1937.
 VON PICKERT, Major im Reichsluftfahrtministerium. *Unsere Flakartillerie.* 1937.
 DR. JUR. W. REIBERT, Hauptmann und Kompaniechef. *Der Dienstunterricht im Heere.* 1937.
 QUECKBÖRNER, Major. *Die Rekruten-Ausbildung.* 1936.

RECTIFICATIE

In het Juli-nummer staat in het artikel „*Wat kan de nieuwe Duitse weer macht ons leeren?*” in de 2e alinea van „2. Opleiding der beroepsofficieren” o.a.: „welk diploma na 10 schooljaren en dus op 16-jarigen leeftijd te behalen is”.

Dit behoort aldus gelezen te worden:

„welk diploma na 12 schooljaren en *normaal* dus op 18-jarigen leeftijd te behalen is”.

Slechts bij uitzondering wordt het Abiturientenzeugniz vóór het 18e levensjaar verworven.

Voorts moet in de kolom „Opmerkingen” van het staatje voorkomende op blz. 261 regel 4 worden gelezen: „bij de Div. nog 12 met paardentractie”.

NIEUWE UITGAVEN

- „**Tactique d'Artillerie**”, door Generaal F. CULMANN. Uitg.: *Charles Lavauzelle & Cie* Parijs. Prijs frs. 42.
- „**Het Korps Luchtdoelartillerie en zijn beteekenis voor onze militaire Luchtverdediging**”, door W. A. FEITSMA. Uitg.: *N. V. v/h H. Born*. Assen. Prijs: f. 0.90.
- „**Het beleg van het Alcazar van Toledo**” door Dr. RUDOLF TIMMERMANS. Uitg. *De Gemeenschap*, Bilthoven. Prijs geb. f 2.50. ing. f 1.90.
- „**IXe congres International de Médecine et de Pharmacie militaire**” deel I. Officieele rapporten. In opdracht van het ministerie van Défense v/h Koninkrijk Roemenië. Uitgave *Scrisul Romanesc S. A. Craiova*.
- „**Geistige Kriegführung**” door Dr. Ing. ALBRECHT BLAU. Uitg. *Ludwig Voggenreiter Verlag*, Potsdam. Prijs. R.M. 2.40.
- „**Snelheid**” Wenken voor monteurs en ridders voor het „opfokken” van motorrijwielen. Vertaald en bewerkt door Ir. A. L. W. SEYFFARDT en J. KOOLHAAS REVERS. Uitg. *A. E. E. Kluwer*, Deventer. Prijs f 2.65.
- „**Bomber über Abessinien**” door VITTORIO MUSSOLINI. Uitg. *C. H. Beck'sche Verlagsbuchhandlung*, München. Prijs R.M. 2.25 geb.

- Ausbildungsvorschrift für die Infanterie.* H. Dv. 130/2 a—b, 1936.
 VON BELL, Oberstleutnant. *Der Krieg der Zukunft im Urteil des Auslandes.* 1936.
 GUDERIAN, Generalmajor. *Die Panzertruppen.* 1937.
 MARTIN, HANS. Hauptmann im Reichskriegsministerium. *Wie werde ich Offizier im Heere?* 1937.
 DR. VON HARBOU, Oberstleutnant. *Die deutsche Luftwaffe* (vermoedelijk 1936).
 HAID, Hauptmann. *Das deutsche Heer* (verm. 1936).
Jahrbuch des deutschen Heeres. 1937.
 KÜHLWEIN, Oberstleutnant. *Unterführer-Merkbuch*, neubearbeitet von Major VON ALBERTI. 1937.
 VON PICKERT, Major im Reichsluftfahrtministerium. *Unsere Flakartillerie.* 1937.
 DR. JUR. W. REIBERT, Hauptmann und Kompaniechef. *Der Dienstunterricht im Heere.* 1937.
 QUECKBÖRNER, Major. *Die Rekruten-Ausbildung.* 1936.

RECTIFICATIE

In het Juli-nummer staat in het artikel „*Wat kan de nieuwe Duitse weer macht ons leeren?*” in de 2e alinea van „2. Opleiding der beroepsofficieren” o.a.: „welk diploma na 10 schooljaren en dus op 16-jarigen leeftijd te behalen is”.

Dit behoort aldus gelezen te worden:

„welk diploma na 12 schooljaren en *normaal* dus op 18-jarigen leeftijd te behalen is”.

Slechts bij uitzondering wordt het Abiturientenzeugniz vóór het 18e levensjaar verworven.

Voorts moet in de kolom „Opmerkingen” van het staatje voorkomende op blz. 261 regel 4 worden gelezen: „bij de Div. nog 12 met paardentractie”.

NIEUWE UITGAVEN

- „**Tactique d'Artillerie**”, door Generaal F. CULMANN. Uitg.: *Charles Lavauzelle & Cie* Parijs. Prijs frs. 42.
- „**Het Korps Luchtdoelartillerie en zijn beteekenis voor onze militaire Luchtverdediging**”, door W. A. FEITSMA. Uitg.: *N. V. v/h H. Born*. Assen. Prijs: f. 0.90.
- „**Het beleg van het Alcazar van Toledo**” door Dr. RUDOLF TIMMERMANS. Uitg. *De Gemeenschap*, Bilthoven. Prijs geb. f 2.50. ing. f 1.90.
- „**IXe congres International de Médecine et de Pharmacie militaire**” deel I. Officieele rapporten. In opdracht van het ministerie van Défense v/h Koninkrijk Roemenië. Uitgave *Scrisul Romanesc S. A. Craiova*.
- „**Geistige Kriegführung**” door Dr. Ing. ALBRECHT BLAU. Uitg. *Ludwig Voggenreiter Verlag*, Potsdam. Prijs. R.M. 2.40.
- „**Snelheid**” Wenken voor monteurs en ridders voor het „opfokken” van motorrijwielen. Vertaald en bewerkt door Ir. A. L. W. SEYFFARDT en J. KOOLHAAS REVERS. Uitg. *A. E. E. Kluwer*, Deventer. Prijs f 2.65.
- „**Bomber über Abessinien**” door VITTORIO MUSSOLINI. Uitg. *C. H. Beck'sche Verlagsbuchhandlung*, München. Prijs R.M. 2.25 geb.

HOE MOET, NADAT CONTINGENTS-UITBREI- DING ZAL ZIJN VERKREGEN, DE OORLOGS- ORGANISATIE VAN DE SECTIE WORDEN VASTGESTELD?

De in de Mei-aflevering uitgeschreven prijsvraag over bovenstaand onderwerp, heeft tot ons genoegen veel belangstelling gevonden. Hoofd- en subalterne beroepsofficieren, reserve-officieren en cadetten, uiteraard meerendeels van het wapen der infanterie, gaven van hun gewaardeerde inzichten blijk en toonden, hoezeer allerwege in ons korps officieren en toekomstige officieren de wensch leeft om een der belangrijkste onderdeelen van onze infanterie door een doelmatige organisatie en bewapening in staat te stellen zijn zware taak te vervullen. De kennisneming der velerlei denkbeelden deed opnieuw beseffen hoe samengesteld een vóór 1914 nog zoo eenvoudig vraagstuk van militair-organisatorischen aard thans is geworden en welk een zware eischen de hedendaagsche oorlog reeds stelt aan aanvoering, organisatie, bewapening en geoefendheid van één der kleinste onderdeelen van een weermacht. Hoevele waardevolle voorstellen de redactie ook mocht aantreffen, toch is, naar haar oordeel, geen der inzenders er in geslaagd het vraagstuk van *alle* zijden te belichten. Zij heeft daarom — in uitbreiding van het gestelde in de Mei-aflevering — besloten tot bekroning van een *drietal inzenders*, die, naar het oordeel der redactie, hun meening op de beste wijze hebben gemotiveerd en wier inzendingen tezamen een vrijwel alzijdige belichting van het vraagstuk geven. Deze inzenders zijn (in alphabetische volgorde):

Eerste-luitenant 17 R.I. J. J. A. BEAUMONT;

Majoor 20 R.I. S. VELDMEYER

Eerste-luitenant S.R.O.I. J. J. WIJNSOUW.

Aan ieder van deze inzenders werd het boekwerk „*De Geschiedenis van het Huis van Oranje-Nassau*” door Dr. N. JAPIKSE toegekend, terwijl hun inzendingen hierna worden afgedrukt.

Voorts meent de redactie uit de overige inzenders nog een tweetal *eervol* te moeten *vermelden*, n.l.:

Reserve-eerste-luitenant N. VELS HEYN;

Cadet-sergeant der inf. h.t.l. G. VAN DER WOLF.

Zij deed deze inzenders als blijk harer bijzondere waardeering toekomen de beide deelen van het boekwerk „*Infanterie im Kampf*” door Oberst GEORGE C. MARSHALL.

Tenslotte dankt de redactie *allen*, die haar hun op schrift gestelde denkbeelden deden toekomen. Verscheidene der niet bekroonde inzendingen zouden, op zich zelf beschouwd, ongetwijfeld verdienen te worden afgedrukt. Geplaatst na de drie bekroonde bijdragen zouden zij echter geen nieuwe gezichtspunten openen, zoodat de redactie uit dien hoofde van plaatsing meent te moeten afzien.

Zij sluit deze prijsvraag met de voldoening schenkende gedachte, dat degenen die, uit hoofde van hun functie, over de toekomstige organisatie hebben te

beslissen of te adviseeren, door de bekroonde inzendingen op zeer waardevolle wijze zijn voorgelicht en dat zoodoende is bijgedragen tot het verkrijgen van de meest doelmatige oplossing van een voor ons leger hoogst belangrijk vraagstuk.

I. BEKROONDE INZENDING VAN J. J. A. BEAUMONT, EERSTE-LUITENANT 17 R.I.

MOTTO: Im Kriege hat nur das Allereinfachste Erfolg!

Van fundamenteel belang voor den opbouw van de oorlogsorganisatie der Sectie is het antwoord op de twee volgende vragen.

- A. *Uit welke groepen moet de sectie worden samengesteld?*
- B. *Welke wapenen moeten aan de sectie worden toebedeeld?*

Alvorens de o.i. juiste organisatie te geven, zullen wij derhalve trachten deze beide vragen op te lossen.

ad. A. **Uit welke groepen moet de sectie worden samengesteld ?**

Er zijn verschillende oplossingen mogelijk.

- 1e. De Sectie kan bestaan uit groepen van dezelfde samenstelling; groepen, die elk vuur- en stootkracht in zich vereenigen (verder kortweg *samengestelde groepen* genoemd).
- 2e. De Sectie kan bestaan uit groepen van verschillende samenstelling, en wel uit groepen bevattende òf vuurkracht òf stootkracht (voor het vervolg *enkelvoudige groepen* geheeten).

Tenslotte kan men de oplossing vinden door de Sectie samen te stellen als onze tegenwoordige Sectie. Deze toch bevat twee groepen met vuur- en stootkracht en één groep met enkel stootkracht; ze is dus, wat wij zouden willen noemen, een „kruising” tusschen de onder 1 en 2 gegeven oplossingen.

Het zal duidelijk zijn, dat — al naar gelang men een Sectie organiseert volgens de 1e of 2e methode — er een groot verschil zal zijn gelegen in het tactisch gebruik dier beide Sectiën en we dienen dan ook, ter oplossing van vraag A een antwoord te zoeken op een andere vraag (die waarlijk niet nieuw is!) n.l.: moeten vuur en stootkracht reeds vereenigd zijn in de groep of moet de Sectie de kleinste eenheid zijn, die bovengenoemde elementen in zich bevat?

Onderwerpen we daartoe de beide soorten groepen, waarvan sprake is, aan een nadere beschouwing.

De samengestelde groep.

Deze zal als volgt zijn georganiseerd:

Groepscommandant, opvolger;
gedeelte met vuurkracht: Schutter, helper, handlangers met munitie;
gedeelte met stootkracht: een bepaald aantal geweschutters.

Beide gedeelten kunnen onafhankelijk van elkaar optreden; al naar gelang de omstandigheden stelt de groepscommandant zich aan het hoofd van het deel met de vuurkracht of van het deel met de stootkracht, terwijl dan telkens de opvolger het andere deel aanvoert.

Nadat dus, b.v. bij den aanval, de S.C. zijn bevelen heeft gegeven aan de groepscommandanten, zijn deze het, die „ter bereiking van het gevechtsdoel, vuur, beweging en stoot op oordeelkundige wijze in nauwe wisselwerking gezamenlijk aanwenden” (I.R. II A p. 31).

Deze taak nu lijkt ons voor den dienstplichtigen onderofficier te zwaar. Ze eischt toch van den groepscommandant te veel tactisch inzicht. Hij moet o.a. op een gegeven oogenblik beslissen, aan welk deel van de groep de voornaamste taak zal toevallen, waarna hij zelf dat deel zal moeten aanvoeren en de leiding van het andere deel zal moeten opdragen aan den opvolger. Bovendien heeft, aangezien het de groepscommandant is die vecht door vuur en beweging, de S.C. niet de zekerheid dat vuur en stootkracht worden aangewend volgens zijn inzichten en aangepast aan het plan van aanval zooals hij zich dat gedacht heeft. Ook zal, naar onze meening althans, op het kleine oppervlak, waarop de groep vecht, meestal de ruimte voor de beweging (manoeuvre) ontbreken. Tenslotte vraagt deze groep twee volwaardige aanvoerders.

Als voordeel van zulk een groep zouden we willen noemen het feit dat zij zich zelf kan beveiligen.

Oogenschijnlijk is *onze tegenwoordige mitrailleurgroep* een groep van bovenbedeelde samenstelling. We zullen echter aantoonen dat dit niet zoo is en tevens uiteenzetten waarom we voor een groep van het type onzer huidige mitrailleurgroep niets voelen.

Inderdaad zijn in onze mitr.-groep vuur- en stootkracht vereenigd; maar — en dit is het grootte verschil met de boven besproken groep — te scheiden zijn ze niet. De manschappen toch die de stootkracht vormen zijn tevens de munitiedragers van de vuurkracht. Zonder de munitieaanvulling ernstig in gevaar te brengen kunnen de geweschutters niet worden gebruikt voor verkenning, beveiliging of andere doeleinden waarvoor de stootkracht bestemd is. Het is zelfs nog de grootte vraag of de stootkracht in haar geheel ter beschikking is voor den stormaanval en of niet één of meerdere manschappen (en één is op dat oogenblik al te veel!) moeten behulpzaam zijn bij het doen volgen van wapen en munitie na gelukten stormaanval.

Terecht kent I.R. = II B. dan ook niet de beweging in de groep; deze moet altijd als een geheel optreden. Dit nu beschouwen wij als een groot nadeel, om niet te zeggen als tactisch onjuist. In deze groep toch is noodgedwongen van het begin af aan de stootkracht in voorste lijn. Stootkracht in voorste lijn is slechts noodig òf om te manoeuvreeren òf om den stormaanval uit te voeren. Beide handelingen gebeuren op korten, resp. zeer korten, afstand van den vijand. Tevoren dient de stootkracht op eenigen afstand, zoo gedekt mogelijk, de vuurkracht te volgen om zoo ongeschokt en zoo sterk mogelijk de plaats te bereiken, vanwaar ze moet optreden. Vooral nu in onze Infanterievoorschriften wederom aan den stormaanval de plaats is ingeruimd die hem van oudsher toekomt, moet een optreden als van onze mitrailleurgroep o.i. als tactisch onjuist worden beschouwd. Ook is de vuurleiding over de groep, wanneer de geweschutters aan het vuur deel nemen, niet eenvoudig. De groepscommandant heeft dan n.l. het vuur te leiden van twee soorten wapenen; een taak die, zooals de vredesoefeningen reeds leeren, te zwaar is voor den dienstplichtigen onderofficier.

Met behoud van den Mitr. M. 20 een groep vormen, waarin vuur- en stootkracht vereenigd, maar te scheiden zijn, en b.v. de Sectie te doen bestaan uit drie van zulke groepen, lijkt ons, gesteld dat we overigens voor den samengestelden groep iets zouden voelen, niet gewenscht. Om in de Sectie over voldoende stootkracht te beschikken zou het aantal geweschutters moeten worden uitgebreid en zou de groep o.i. te log worden.

Als eenig voordeel van een Sectie bestaande uit groepen van de besproken samenstelling zien we slechts een vereenvoudiging van de taak van den Sectie

commandant. Deze kan bij aan dergelijke Sectie volstaan met een gelijkvormig bevel voor zijn groepen.

De moeilijkheden blijven dan echter voor de groepscommandanten.

De enkelvoudige groep.

Al naar gelang de groep vuur- dan wel stootkracht is zal de *samenstelling* zijn:

<i>Groep met vuurkracht:</i>	{	Groepscommandant; c.q. opvolger; Schutter; Helper; eenige handlangers.	}	<i>Groep met stootkracht:</i>	{	Groepscommandant; Opvolger; een bepaald aantal geweschutters.
------------------------------	---	--	---	-------------------------------	---	---

Bij een groep van deze samenstelling is de taak van den groepscommandant zoo eenvoudig mogelijk. Hij is enkel en alleen „technisch leider” van een groep met vuurkracht of van een groep met stootkracht.

Het tactisch gedeelte is geheel voor rekening van den Sectiecommandant. Deze is het, die, geheel in den geest van onze reglementen, vuur, beweging en stoot op oordeelkundige wijze gezamenlijk aanwendt ter bereiking van het gevechtsdoel. Weliswaar wordt zijn taak moeilijker dan bij een Sectie samengesteld uit de eerder besproken groepen, aangezien hij nu twee soorten bevelen moet geven en door deze bevelen de samenwerking zijner groepen regelen. De gemiddelde Reserveofficier moet echter hiertoe, gezien zijn ontwikkeling en zijn opleiding, in staat worden geacht. Van den anderen kant loopt hij niet het gevaar vuur- en stootkracht niet overeenkomstig zijn inzicht en niet strookende met zijn plan te zien gebruiken.

Naar onze meening is dan ook *de kleinste eenheid waarin vuur- en stootkracht moeten zijn vereenigd niet de groep maar de Sectie.*

Hieruit volgt voor ons dan tevens de oplossing van de onder A gestelde vraag, n.l.: *de Sectie moet zijn samengesteld uit twee soorten groepen; mitrailleur-groepen vormende de vuurkracht, gewoergroepen vormende de stootkracht der Sectie.*

Uit de beschouwing, die we zullen geven aan de hand van de voor te stellen organisatie, zal blijken of dit, voor wat betreft de mitr. groep, bij behoud van Mitr. M. 20 mogelijk is.

ad. B. Welke wapenen moeten aan de sectie worden toebedeeld?

Voorop gesteld dient te worden, dat elk onderdeel moet kunnen beschikken over de wapenen die het ter vervulling van zijn taak noodig heeft.

Vanzelfsprekend is het, dat de *Lichte Mitrailleur*, als zijnde de voornaamste vuurkracht van de Sectie, de hoofdbewapening blijft uitmaken en dat de stootkracht moet beschikken over geweer, bajonet en handgranaat.

Het is echter een punt van overweging of de Sectie moet zijn uitgerust met twee of met drie mitrailleurs.

Beschouwen we daartoe een Sectie met twee mitrailleurs, in den aanval op een vijandelijke hws. bij het doorworstelen van de laatste 300 m. Wanneer deze Sectie in haar vak oploopt tegen een vijandelijk automatisch wapen is de S.C. genoodzaakt zijn beide mitrailleurs tegen dat ééne doel in te zetten, al zou het alleen slechts zijn om door wisselwerking van de twee wapenen de voorwaartsche beweging erin te houden. Duikt er in het vak een tweede vijandelijke automaat op, dan is bestrijding met een gelijkwaardig wapen uitgesloten. De Sectiecommandant is dan aangewezen op steun van nevenafdeelingen of gedwongen de hulp in te roepen van den Compagniescommandant.

Een derde mitrailleur zou den Sectiecommandant in staat stellen ook tegen dat tweede vijandelijke doel op te treden en in zooverre is dit dus een pleidooi voor een derde mitrailleur.

Is echter de mitrailleur wel het aangewezen wapen om een vijandelijken mitrailleur te bestrijden? Naar onze meening: „NEEN”. Met een vlakbaanvuurwapen, zooals de mitrailleur is, kan men toch alleen het vuur van een goed gedekt opgestelden vijandelijken mitrailleur „onderdrukken”, niet „dooven”. Zoodra door een of andere omstandigheid (storing, herladen, enz.) vuur niet mogelijk is, leeft 's vijands vuur weer op. Met een derde mitrailleur is de Sectiecommandant dus ook niet afdoende geholpen; evenmin redt steun door den compagniescommandant met vuur van een eventueel ingedeelde Sectie zware mitrailleurs (wèèr een vlakbaanvuurwapen) hem met zekerheid uit de moeilijkheid.

Steun van Artillerie is, gezien den afstand waarop de Sectie zich van het doel bevindt, uitgesloten.

Blijft als enige kans (hulp van nevenafdeelingen buiten beschouwing latende) steun door den Bataljonscommandant in den vorm van mortiervuur. Eer dit vuur echter zijn uitwerking zal doen gevoelen zullen er heel wat kostbare minuten (?) verloren gaan, in welken tijd de mitrailleurs der sectie even zooveel kostbare munitie zullen verschieten.

Hetgeen de Sectiecommandant noodig heeft is een wapen, dat hem in staat stelt vuur achter dekkingen te brengen, „de tusschenschakel tusschen de mortieren van 8 en de handgranaat”, zooals I.R. = II A. het noemt: het *granaatgeweer* dus.

Wij zijn dan ook van meening, dat b.v. drie granaatgeweren met een dracht van minstens 250 m en verschietende een projectiel welks uitwerking overeenkomt met die van de verdedigingshandgranaat den Sectiecommandant in het bovenaangehaalde geval afdoende zouden helpen; in elk geval beter dan een derde mitrailleur dit zou doen.

Ook bij de verdediging zouden granaatgeweren uitstekend te pas komen. Afgezien van de versterking, die het stormvuur zou ondergaan kunnen ze hier ook worden gebruikt in samenwerking met den mitrailleur. Met dit wapen kan de verdediger alleen optreden tegen loopende doelen; deze worden gedwongen dekking te nemen. Zijn ze echter eenmaal in dekking dan kan op buiten gevecht stellen wederom niet met zekerheid worden gerekend. Het handgranaatgeweer nu is weer in staat ofwel den vijandelijken tirailleur achter de dekking te dooden, ofwel hem hier achter vandaan te jagen. In dit laatste geval nu is de samenwerking met den mitrailleur tot stand gekomen: deze krijgt weer doelen die hij kan bestrijden.

De conclusie, die we trekken uit de onder *ad. B.* gegeven beschouwing, tevens dus het antwoord op vraag *B.*, luidt dan ook:

De Sectie moet naast vlakbaanvuurwapenen (mitrailleurs, geweren), bajonetten en handgranaten, beschikken over krombaanvuurwapenen, in dit geval granaatgeweren.

De oplossing van de vragen *A.* en *B.* zooals we die hebben gegeven, doen ons nevenstaande **oorlogsorganisatie** voorstellen:

We willen nu, zij het kort, deze organisatie aan een *bespreking* onderwerpen en wel in hoofdzaak en voor zoover noodig voor wat betreft *taak, bewapening* en *uitrusting*.

	PERSONEEL				BE- WAPENING			
	le of 2e Lt., Vaan- drig, A.O.O.I., S.m.i. of Sergt.	Dpl. sergeanten	Dpl. korporaals	Soldaten	Klewang	Pistool	Mitr. M. 20	Geweren
<i>Commandogroep</i>								
<i>bestaande uit:</i>								
1 sectiecommandant	1				1	1		
2 ordonnansen				2				2
3 granaatgeweerploegen elk bestaande uit:								
1 gewerschutter				3				3(1)
1 handlanger				3				3(1)
<i>2 Mitrailleurgroepen elk</i>								
<i>bestaande uit:</i>								
1 groepscommandant (2) ...		2				2		
1 schutter				2		2	2	
1 helper				2		2		
3 handlangers				6		6		
<i>2 geweergroepen elk bestaande</i>								
<i>uit:</i>								
1 Groepscommandant		2						2
1 Opvolgergroepscommand. .			2					2
10 Soldaten				20				20
Totaal	1	4	2	38	1	13	2	32

De Commandogroep.

Of de benaming in dit geval juist is willen we buiten beschouwing laten: „commandantsgroep”, hoewel verre van mooi, zou denkelijk beter zijn.

De taak van den Sectiecommandant is geheel zooals we die omschreven vinden in onze Infanteriereglementen. Hij is dus, zooals reeds eerder gezegd, degene die, door zijn bevelen en teekens aan de groepscommandanten, vuur-, stootkracht en beweging oordeelkundig aanwendt.

DE ORDONNANSEN.

Bij de tegenwoordige organisatie der Sectie is het niet organiek ingedeeld zijn van ordonnansen een groote leemte. Wel geeft I.R. = II B. aan dat in voorkomend geval 2 optische seiners van de Commandogroep der compagnie kunnen worden ingedeeld. Echter kan de Compagniescommandant in het allergunstigste geval slechts twee Sectiecommandanten helpen, waarna hij het zelf zonder seiners zou moeten stellen. Bovendien zijn o.i. optische seiners nu niet direct de ordonnansen die de Sectiecommandant zich zal wenschen. Wij verstaan n.l. onder ordonnansen: uitstekend opgeleide „gevechtsordonnansen” (manschappen met een onderscheidingsteeken op hun mouw en een roode

aanteekening in hun zakboekje) met zeer goed begrip van gevechtsvormen en opstellingen, volkomen betrouwbaar, in staat en flink genoeg om zelfstandig hun weg te vinden door artillerie- en mitrailleurvuur heen: élite-mitrailleurs dus!

Op het oogenblik is het door gemis aan organiek ingedeelde ordonnansen gewoonte geworden dat de Sectiecommandant zich een of meer manschappen uit de geweergroep toevoegt. Dit kan in sommige gevallen een verzwakking van de stootkracht zijn.

DE DRIE GRANAATGEWEERPLOEGEN.

Deze bestaan elk uit twee man: een schutter en een handlanger.

Beiden zijn bewapend met een geweer, dat, na plaatsing van een schietbeker, geschikt is om als granaatgeweer te worden gebruikt. Beiden zijn geoefend granaatgeweerschutter en voorzien van een vast te stellen aantal geweergranaten ¹⁾.

Het gebruik der geweren denken we ons als volgt.

Bij den aanval.

Zoolang de handgranaatgeweerploegen geen taak hebben (beginsel moet zijn dat ze eerst worden ingezet wanneer dat strikt noodig is) bevinden de ploegen zich in de commandogroep: deze groep marcheert in denzelfden vorm als de andere groepen.

Eischen de omstandigheden inzet, dan kan de Sectiecommandant, al naar gelang de belangrijkheid van het doel (de doelen), trachten den weerstand te breken door een vuurconcentratie (achtereenvolgende vuurconcentraties) op dat doel (die doelen) door alle drie de geweren dan wel door tegen elk doel een of twee geweren in te zetten. Steeds blijven de geweren onder bevel van den Sectiecommandant.

Deze geeft dus aan: plaats waar stelling moet worden genomen, doel, afstand en aantal te verschieten projectielen. Hij leidt verder het vuur voor zoover dat mogelijk is.

Inzet van zes geweren, ofschoon mogelijk, mag, met het oog op het te groote munitieverbruik, niet plaats hebben. Evenzoo moet toevoeging aan een groep (b.v. aan een geweergroep die een manoeuvre moet uitvoeren) uitzondering zijn.

Bij de verdediging.

De wapenen geven gelegenheid om afsluitingsvuur te brengen op plaatsen die door vlakbaanvuurwapenen niet of weinig worden bestreken.

Het vuur wordt afgegeven door middel van vuurconcentraties met alle drie de wapenen. Verder kunnen ze, op de manier als besproken onder ad. B., samenwerken met een lichten mitrailleur.

Tenslotte kunnen ze medewerken bij het uitvoeren van tegenstooten.

¹⁾ Of er van ons geweer een granaatgeweer te construeeren is (waarbij als eisch te stellen dracht tot 250 m) is een vraag, die door ons niet kan worden opgelost. Kalibervergrooting tot 7,9 mm (dat van den zwaren mitrailleur) zal wel noodzakelijk zijn en waarschijnlijk ook geen bezwaar. In ieder geval zou, evenals dat in het Italiaansche leger het geval is, het wapen geschikt moeten blijven om gebruikt te worden als handvuurwapen en als stootwapen. Aangezien het gewicht van het projectiel niet bekend is kan het aantal mede te voeren granaten niet worden opgegeven.

De Mitrailleurgroep. ¹⁾

DE GROEPSCOMMANDANT.

Noodzakelijk wordt geacht dat deze voorzien is van een kijker met 0/00 verdeeling, zoowel voor het opsporen van doelen en het aanduiden hiervan aan den Sectiecommandant als voor het waarnemen en het leiden van het vuur. Ook kan hij, mits hij weet dat de breedte van den buitenkant der opstaande vleugels van het voetstuk vizier 35 0/00 is, in deze afmetingen doelen aangeven aan den schutter.

SCHUTTER EN HELPER.

Beiden zijn mitrailleursschutter; echter. . . volwaardig. Hieronder verstaan wij: schutters in staat om naast uitstekende bediening van het wapen, zelfstandig de gunstigste opstelling voor het wapen te kiezen, zelf vizier en richtpunt te bepalen en vast te stellen hoeveel munitie een doel eischt.

DE HANDLANGERS.

Dit zijn eveneens goede mitrailleursschutters, in staat schutter en helper te vervangen.

In de mitrailleurgroep is iedereen bewapend met pistool.

DE MUNITIEVOORRAAD.

Deze moet minstens even groot zijn, als de voorraad van de tegenwoordige mitrailleurgroep.

We doen hiervoor twee oplossingen aan de hand.

1e. De groepscommandant en de handlangers hebben elk 1 trommeltasch met trommel. De handlangers ontvangen (wanneer de nadering begint of voor den aanval) een tweede tasch met trommel. Dan ontvangen ook schutter en helper beiden een trommel; de schutter plaatst deze op het wapen, de helper draagt de zijne, evenals de handlangers de hunne, in een trommeltasch middels een haak bevestigd aan den koppel.

Dit geeft een totaal voorraad van 9 trommels.

2e. Groepscommandant en handlangers zijn elk voorzien van 1 trommel in tasch. De handlangers ontvangen in de omstandigheden onder 1e genoemd een munitietasch met twee trommels en ingericht om op den rug te worden gedragen. Ontvangen dan ook nog schutter en helper op gelijke wijze als onder 1e een trommel dan is het mogelijk de 12 organiek bij het wapen hoorende trommels mede te voeren.

Persoonlijk geven wij de voorkeur aan de eerste oplossing, al zou het slechts zijn, omdat hiermede geen kosten gepaard gaan.

Het optreden van de groep is, zoowel bij aanval als bij verdediging, geheel in den geest van onze Infanteriereglementen.

¹⁾ Men zal zich misschien afvragen waarom er bij de mitrailleurgroep geen opvolger is ingedeeld. Dit vindt zijn reden hierin dat wij, zooals zal blijken uit de eischen die we aan den schutter stellen, dezen ook in staat achten om de bevelen van den Sectiecommandant uit te voeren en in voorkomend geval zelfstandig zijn vuur af te geven.

Bovendien is naar onze meening de tegenwoordige korporaal (lees korporaal-eindrang) niets anders dan een „tirailleur 1ste Klasse". Het liefst zouden we dan ook de rubriek „korporaals" laten vervallen en volstaan met een rubriek „korporaals en soldaten". Bij de gewoergroep zal een organiek aangewezen opvolger noodig zijn, gezien het feit dat splitsing van de groep hier vrij veel zal voorkomen.

De geweergroep.

Aangezien de groep, behalve dan de uitbreiding met één man, gelijk is aan onze tegenwoordige groep, behoeft hier verder geen toelichting op te worden gegeven. De uitbreiding met een man is vrij willekeurig. Ze geeft echter het voordeel dat nu, bij splitsing van de groep in twee gedeelten (hetgeen voor verkenning enz. bij een Sectie van deze samenstelling altijd noodig zal zijn) en de groepscommandant en de opvolger over een gelijk aantal manschappen beschikken.

Ook het optreden van deze groep is volgens de Infanteriereglementen.

Verhouding tusschen vuur- en stootkracht.

Wij zijn van meening dat deze zeer gunstig is te noemen. Wanneer we het allerringunstigste geval beschouwen (noch ordonnansen, noch handgranaatgeweerploegen ter beschikking) is de verhouding 1 : 2; in elk ander geval is ze gunstiger.

Eindelijk willen we nog na gaan of deze organisatie voldoet aan het motto dat we kozen.

Voor wat betreft de taak van den groepscommandant meenen we dit reeds te hebben aangetoond. We gelooven echter ook dat de aanvoering door den Sectiecommandant niet moeilijker is dan bij onze tegenwoordige Sectie. Inderdaad heeft hij een wapen meer aan te voeren. Dit wapen komt echter eerst in actie op een oogenblik waarop de andere wapenen en ook de stootkracht geen leiding behoeven, omdat ze namelijk alle beweging hebben moeten staken en de mitrailleurs hoogstens met de laatste gegevens blijven door vuren.

Bovendien zijn we van meening, dat aanvoering van de handgranaatgeweerploegen onder die omstandigheden niet moeilijker is dan het schrijven en ter bestemder plaatse krijgen van een bericht met de juiste gegevens betreffende het vijandelijke doel dat den voortgang der Sectie stuit.

Ook zou denkelijk elke Sectiecommandant die grootere moeilijkheid graag in den koop toe nemen, gezien de meerdere kansen die hij heeft, om te slagen bij de uitvoering van zijn taak.

Van een tusschenschakel tusschen Sectiecommandant en handgranaatgeweerploegen (een vijfde groepscommandant dus) zouden we niets willen weten; deze zou o.i. de aanvoering bemoeilijken en den inzet der geweren op het critieke moment vertragen.

II. BEKROONDE INZENDING VAN S. VELDMEIJER, MAJOR-HOOFDINSTRUCTEUR 20 R.I.

De organisatie van de sectie infanterie moet gebaseerd zijn op de taak, die aan de haar samenstellende onderdeelen en aan de sectie in haar geheel kan worden toebedeeld.

De groep, enkele groepen of de sectie kunnen op het gebied, dat door onze VOORSCHRIFTEN VELDDIENST wordt beheerscht, een opdracht ontvangen om op te treden als:

- politiewacht in een kantonnement of bivak;
- kantonnements- of bivakwacht;
- verkenningpatrouille;
- verkennings- en beveiligingsorgaan in het voorste echelon van een voorhoede of in het achterste echelon van een achterhoede;

een flankpatrouille of flanktroep;
 een wacht in den voorpostendienst in zijn verschillende vormen;
 een piket.

Op het terrein van de GEVECHTSVOORSCHRIFTEN kunnen de groepen of de sectie een taak te vervullen krijgen in

de *verdediging*:
 in de bewegings- en stellingoorlog;
 bij gevechten bij duisternis;
 bij gevechten om oorden en bosschen;
 bij het gevecht in polderland en
 bij de rivierverdediging;

den *aanval*:
 in de bewegings- en stellingoorlog;
 bij gevechten bij duisternis;
 bij gevechten om oorden en bosschen;
 bij het gevecht in polderland;
 bij rivierovergangen en
 bij kleine aanvallende ondernemingen.

Elke opdracht, die in de hiervoor aangeduide tactische omstandigheden aan de kleinste infanterie-eenheden kan worden gegeven, stelt eigen eischen voor de meest gewenschte organisatie, bewapening en uitrusting dezer eenheden. Uiteraard zal het eindresultaat een compromis moeten zijn, waarbij echter dan aan den eisch, dat de groep en de sectie moeten kunnen *vechten* — verdedigen en aanvallen — *in de hws*, voorrang dient te worden gegeven.

De vervulling van opdrachten, die liggen op het terrein van den *velddienst*, stellen voor de groep en de sectie den eisch van vlotheid, bewegelijkheid, behendigheid op den voorgrond; de vuurkracht van de groep, enkele groepen of de sectie, uitgezonderd in een enkel geval, staat op het tweede plan. De *sterkte* van de groep en de sectie aan manschappen en aan kader is in deze omstandigheden eveneens van groote beteekenis. Overwegingen betreffende de meest gewenschte sterkte der eenheden behoeven den voorrang boven die betreffende de vuurkracht.

In nagenoeg alle omstandigheden, waarin de sectie in den *velddienst* optreedt, geschiedt de uitvoering van de te vervullen taak door deze te verdeelen over de groepen, in welke de sectie weer over posten en patrouilles wordt verdeeld.

Voor deze posten en patrouilles moeten aflossingen worden aangewezen. De taak is veelal zwaar. Ze moeten dikwijls worden volbracht nadat reeds vermoeiende marschen werden verricht, dan wel zwaren arbeid daarna staat te wachten.

Bij de vredesoefeningen, die in den regel van korten duur zijn vergeleken bij wat de werkelijkheid te zien zal geven, worden, zelfs terwijl de rusten niet ruim of in het geheel niet worden gegeven, moeilijkheden ondervonden bij de uitvoering van opdrachten, door de te geringe sterkte der groepen, ook thans nu de oefensectiën in het algemeen de huidige organieke oorlogssterkte bereiken.

De taak aan de groepen en sectiën op te dragen in den *velddienst* vraagt een sterkte voor de groep van 12 soldaten, 1 opvolger-groepscommandant (korporaal) en 1 groepscommandant (sergeant).

Voor de *bevelvoering* in de sectie dient den sectiecommandant een vaste commando-groep van drie soldaten, die mede voor de organisatie van de lucht-

waarneming, van den uitkijkdienst en voor de verbinding met den C.C. worden gebruikt, ter beschikking te staan.

Een dezer soldaten worde voorzien van een sluiters. De verbindingsafdeeling van de compagnie kan daardoor worden verminderd van vier tot twee man.

Voor de vervulling van de taak van de sectie in den velddienst zijn vier groepen niet noodig; met het oog op een gemakkelijke verplaatsing door het terrein, bovenal langs de wegen en ter wille van de eenvoudige commandovoering, zijn drie groepen per sectie gewenscht.

De *vuurkracht* stelt geen bijzonder eischen. De lichte mitrailleur, een schietwapen voor allen — voor schutter en helper een pistool — en enkele handgranaten, verzekeren in alle denkbare gevallen de uitvoering van een mogelijk op te dragen taak.

De gewenschte opvoering van de vlotheid en behendigheit van de sectie, groepen, posten en patrouilles pleit voor de vervanging (omvorming) van het geweer door (tot) de karabijn.

De huidige uitrusting met *pioniermaterieel* van de sectie is goed. De verdeling over het personeel behoeft slechts een kleine wijziging. Een aanvulling in verband met de versterking dien wij voorstaan, is noodig.

Beschouwen we nu de meest gewenschte organisatie, bewapening en uitrusting van de sectie en groepen in verband met vervulling van hun taak in het *verdedigend en aanvallend gevecht*.

De sectie kan optreden als voorsectie, sectie in reserve, of in den voorpostendienst.

Bij de verdediging treedt onmiddellijk het belang van de *vuurkracht* op den voorgrond. De bewegelijkheid, hoewel niet van belang ontbloomt, is van geringere beteekenis. Of de sectie een taak vervult als voorsectie, sectie in reserve of in den voorpostendienst doet weinig ter zake. Evenmin maakt het verschil of het geldt een verdediging in den bewegingsoorlog dan wel een in bijzondere omstandigheden (bosschen, oorden enz.).

Uitgaande van den toestand dat elke groep zal zijn bewapend met een lichte mitrailleur van het huidige type — welke type wij te zwaar, te moeilijk te verbergen en te gevoelig voor inwerking van vuil achten —, bediend door een schutter en helper, beide voorzien van een pistool, wenschen wij de overigen van de groep te voorzien van een karabijn, inplaats van het geweer, waarvoor wij straks de motieven willen aanvoeren.

Wapens met een grootere vuursnelheid achten wij onnoodig en daarom, in verband met de munitie-aanvulling, bepaald ongewenscht.

Voor het voeren van den strijd, indien de tegenstander tot de frontlijn is genaderd, maar bovenal voor den strijd *in* de hws, achten wij het noodig dat over geweergranaten kan worden beschikt. Deze moeten verschoten kunnen worden met het geweer (karabijn) zonder dat de richting van dit wapen daarvoor, zij het ook tijdelijk, als schietwapen wordt uitgeschakeld,

Van steun door de overige wapenen kan in deze fase voor de groepen en sectiën, die in onmiddellijk contact met den tegenstander den strijd voeren, geen sprake zijn. Vriend en vijand zijn dan reeds dooreen gemengd. Tegenover de in terreinplooiën, reeds vermeesterde dekkingen, granaatkuilen of achter andere terreinvoorwerpen zich verschuilende tegenstanders moet krombaanvuur, dat slechts op korten afstand — 200 à 250 m — en zeer plaatselijk werkt, in verband met het gevaar voor de eigen soldaten, kunnen worden ingezet.

Een viertal soldaten per groep behoort geweergrenaten te kunnen verschieten. Hun opstelling in het gevecht is op de vleugels (verwijderd van de toch al zoo de aandacht trekkende lichte mitrailleurs).

Het overzicht en de inwerking van den Gr. C., gesteund door zijn opvolger, moet verzekerd zijn, daarom make men de groep niet sterker dan 12 man. Een geringere *sterkte* is ongewenscht, mede ook om gedurende de periode voorafgaande aan het beslissende gevecht, de piket- en andere diensten niet te zwaar te doen drukken en om eenige verliezen te kunnen lijden zonder terstond al te zeer aan vuur- en stootkracht in te boeten.

Een *commando-groep* van drie man ten dienste van de S.C. is noodzakelijk opdat de Gr. Cn., zich niet aanstonds van een goede kracht zien beroofd en de S.C. in zijn bevelvoering wordt gesteund door enkele mannen, die weldra door een gebaar of een enkel woord de bedoeling van den S.C. zullen begrijpen.

Het *aantal groepen in de sectie* zij drie. De driehoeksvorm levert nimmer eenige moeilijkheid op; de plaatsing van de groepen t.o.v. elkaar wijst zich van zelf. Bij een indeeling van vier groepen, al zouden deze op zich zelf iets zwakker zijn, is het bepalen van de opstelling — waarbij in den regel een der achterste groepen buiten de beide voorste moet worden geplaatst — voor vele S. Cn. een puzzle. Uit den tijd, waarin vier groepen een sectie vormden, is deze ervaring nog levendig gebleven.

De commandovoering over drie groepen, waarbij de S.C. als de spin in het midden van zijn net zit, is eenvoudig.

De beschouwing over de meest wenschelijke bewapening van de groepen en de samenstelling van de sectie in de *verdediging* is grotendeels toepasselijk voor de groepen en de sectie in den aanval.

De noodzaak van *bewapening* met geweergrenaten, noodig om den strijd in de hws — de moeilijkste en zwaarste taak der infanterie — te kunnen voeren, klemt in den aanval nog meer; bij gevechten om oorden en bosschen in het bijzonder.

Een uitbreiding bovendien van de bewapening van de sectie met een kleine mortier of granaatwerper verwerpen wij. Eenvoud moet het kenmerk van de samenstelling der groepen en de sectie zijn. De uitoefening van een doeltreffende leiding in de groep en de sectie eischen dit, maar bovenal dienen de moeilijkheden in de aanvulling van de munitie niet grooter te worden gemaakt, dan ze toch al zullen zijn. En voorts eischt het gevecht *in* de hws krombaanvuur, dat slechts werkt in het rayon dat volkomen kan worden overzien door den S.C. en de Gr. Cn en dat bovendien slechts een zeer plaatselijke uitwerking heeft. Tankbuksen behooren evenmin in de sectie te worden opgenomen.

Bij de bespreking van de organisatie van de compagnie zouden deze wapenen — lichte mortieren en tankbuksen — belangstelling vragen.

Wij geven de voorkeur aan de bewapening met karabijnen inplaats van met geweren, in hoofdzaak in verband met de voordeelen die dit in den aanval biedt.

De karabijn is lichter, in het terrein gemakkelijker te verbergen — steeds ziet men de lange geweerloopen uit of boven een dekking glinsteren — terwijl dit wapen zeer veel gemakkelijker te hanteeren is.

De afstanden, waarop geschoten wordt zijn zóó gering, dat de hoogere ballistische eigenschappen van het geweer van geen beteekenis zijn.

De karabijn dient te worden voorzien van een lange bajonet. Deze bajonet mag normaal niet zijn opgeplant. Het wapen moet aan den schouder en over de rug kunnen worden gedragen. Dit laatste is mogelijk nu de ransel veelal niet door den man zal worden medegevoerd.

Het vervoer van de karabijn op den rug gedurende den marsch door de mitrailleurs en het verbindingspersoneel, leert dat dit een verlichting is. Als bijkomstig voordeel kan worden beschouwd dat het uiterlijk aanzien van den troep er door wordt verhoogd.

Kwamen wij hiervoor tot de gevolgtrekking, dat de *eenheidsgroep met een sterkte van in totaal 14 hoofden* in den velddienst in de verdediging en bij den aanval de meest gewenschte moet worden geacht, de vraag of de leiding, die in den aanval door den Gr. C. met zijn opvolger moet kunnen worden uitgeoefend bij deze gevechtssterkte voldoende is verzekerd, dient nog onder het oog te worden gezien.

Gedurende den naderingsmarsch, tijdens welken de groepen normaal in colonne of in tirailleurcolonne worden verplaatst, kleeft aan een sterkte als door ons gewenscht geoordeeld, geen enkel bezwaar. De groep krijgt dan een diepte van hoogstens 50 m; de soldaten hebben elkaar slechts na te loopen.

In den gevechtsvorm krijgt de groep een breedte van hoogstens 50 m. Immers slechts zelden zullen de 5 à 6 passen tusschenruimte worden bereikt. Men past zich in breedte en diepte aan bij de dekkingen, die het terrein biedt. Maar al is de breedte-opstelling van de groep 50 m bij een diepte van 10 m, dan kunnen den Gr. C. en zijn opvolger deze frontbreedte zeker beheerschen.

Wij voelen de noodzaak van een vaste leiding in de groep in die mate, dat wij een splitsing van deze in een mitrailleur-ploeg — schutter, helper, enkele soldaten en een commandant — en een geweer-(karabijn)ploeg, waardoor alras een afzonderlijk optreden van de twee gedeelten van één groep van huis uit zal plaats vinden, niet wenschen. Ook in het buitenland worden de bezwaren tegen deze organisatie steeds menigvuldiger naar voren gebracht.

De uitrusting met pioniermaterieel zooals deze thans is vastgesteld wenschen wij te behouden; aan 11 van de 12 soldaten, waarmede wij de sectie in totaal willen zien versterkt, verstrekke men een schop, aan één man van de co. groep een kettingzaag, die nu de S.C. draagt.

Na deze beschouwingen komen wij tot de hiernaast (bladz. 327) aangegeven oorlogsorganisatie voor de sectie.

III. BEKROONDE INZENDING VAN J. J. WIJNSOUW, EERSTE-LUITENANT S.R.O.I.

Een doelmatige organisatie kan men beschouwen als de tot systeem verheven samenwerking, welke moet bestaan tusschen verschillende strijdkrachten, die het bereiken van éézelfde doel tot taak hebben. Het vaststellen van dit *doel* moet dus het uitgangspunt voor het ontwerpen eener organisatie zijn. Aan de hand van theoretische beschouwingen kan men afleiden, welke middelen men noodig heeft om het gestelde doel te bereiken en hoe deze middelen gegroepeerd moeten worden. De practische bruikbaarheid van het theoretisch opgestelde ontwerp kan men eenerzijds toetsen aan de bekend zijnde ervaringen met soortgelijke organisaties, anderzijds aan de, met proeven, te bereiken resultaten. Wil men tenslotte in het ontwerp de mogelijkheden van een *toekomstige ontwikkeling* der organisatie verdisconteeren, dan zal men hebben te trachten de lijn te vinden, volgens welke zich taak en beschikbare middelen in de toekomst kunnen wijzigen, en het ontwerp hierbij aan te passen.

Om het verband met de werkelijkheid niet te verliezen zal bij alle tactische

Organisatie, bewapening en uitrusting van de Sectie Infanterie.

PERSONEEL	Bewapening				Pionier- en Seimaterieel.								Aanteekeningen.			
	Granaatkarakabijnen	Karabijnen.	Pistolen.	Mitr. M. '20	Combinatie-in Draadsnij- tangen Nr. 3 foedr.	Sjortijnen 3 m.	Kettingzagen.	Inf. schoppen.	Klimsporen Paren	Inf. bijlpikken.	Handbijlen	Handzagen Nr. 2.		Sluiters.	Tentmaterieel	
<i>De Sectie</i> <i>S.C.</i> <i>Luitenant.</i>			1													
<i>Co Gr.</i> 3 soldaten, waarvan één seiner <i>Drie mitrailleurgroepen</i>	3					1	2						1			+ in de 1e groep 1 pr. klimsporen in de 2e groep 1 handbijl. in de 3e groep 1 handzaag nr2 Tentmaterieel kan tevens als overzetmaterieel worden ge- bruikt.
<i>Mitrailleurgroep.</i> <i>Sergeant</i>	1				1											
<i>Opv. Gr. C. Korporaal</i>	1					1										
<i>Schutter.</i>			1	1												
<i>Helper.</i>			1					1								
<i>Kar. Gran. schutters</i> 4 soldaten	4															
<i>Kar. schutters.</i> 6 soldaten	6							4								
<i>Totaal voor de Sectie:</i>	12	27	7	3	3	4	32	1	3	1	1	1	1	1		

beschouwingen en conclusies rekening moeten worden gehouden, met hetgeen eventueel *in onze verhoudingen te bereiken* zou zijn.

Het vraagstuk, hoe langs theoretischen weg een sectie organisatie volgens moderne beginselen op te bouwen kan, in verband met bovenstaande inleiding, het best volgens onderstaand *schema* worden gezien.

1. Omschrijving van de opdrachten, welke vervulling het doel van de sectie-organisatie is.
2. De middelen, welke noodig zijn om de Sectie in staat te stellen haar opdrachten te vervullen.
3. De organisatie en de groepeeringsdezer middelen.
4. Mogelijkheden eener toekomstige ontwikkeling der organisatie.
5. Vergelijking met buitenlandsche organisaties.

1. Opdrachten voor een Sectie.

Deze opdrachten, welke men uit de tactische voorschriften kan putten, zijn in de navolgende groepen in te deelen:

- a. *Bij den aanval*: het deelnemen aan den naderingsmarsch, het tot stand brengen van de gevechtsaanraking, het gereedstellen tot den aanval en den eigenlijke aanval.
- b. *Bij de verdediging*: het deel uitmaken van de verdedigende opstelling van een compagnie, het medewerken aan tegenstooten of tegenaanvallen.
- c. *Bij den veiligheids- en verkenningsdienst*: medewerken aan veiligheidsmaatregelen tegen luchtwerkzaamheid, gasgevaar, aanvallen van vechtof pantserwagens; deel uitmaken of vormen van de beveiligende organen in front, flank of rug van marcheerende troepen; deel uitmaken of vormen van de beveiliging van legerende troepen of van stellingvakken; medewerken aan de rechtstreeksche beveiliging van kantonnementen, bivaks of oordbivaks, optreden als politiewacht of piket; leveren van patrouilles en personeel voor den uitkijk- en luisterdienst.
- d. *Het uitvoeren van pionier-technische werkzaamheden*.
- e. *Het leveren van behoorlijke marschprestaties*.

Voorts moet de sectie-organisatie voldoen aan bepaalde eischen met betrekking tot werkzaamheden welke niet met het gevecht samenhangen, als *exercitie, inwendige dienst, legering*, enz. Deze eischen houden voornamelijk verband met de encadreering.

2. Middelen, waarover een Sectie moet beschikken.

a. *Bij den aanval*.

Indien men nagaat over welke middelen de Sectie moet beschikken bij het uitvoeren van een aanval op de vijandelijke hoofdweerstandstrook, dan heeft men tevens met alle mogelijke daaraan voorafgaande omstandigheden rekening gehouden, omdat bij dezen aanval vuur en beweging tot de grootst mogelijke intensiteit zijn opgevoerd.

Na het verlaten van de uitgangstelling bestaat de aanval, zooals de Sectie die uitvoert, eigenlijk uit drie deelen:

- 1°. het doorschrijden van het terrein tot de lijn, waarin de steun van de eigen artillerie en zware infanteriewapenen moet ophouden;

- 2°. het overwinnen van de laatste 300 m en het binnendringen in de vijandelijke hoofdweerstandstrook.
- 3°. het organiseren van een afsluitingsvuur bij het tot staan komen van den aanval.

ad 1°. Zoodra de uitgangsstelling verlaten wordt, zal de verdediger afsluitingsvuren, voorafgaande aan het stormvuur, afgeven en, naarmate de aanvaller dichterbij komt, stormvuur. Dit stormvuur wordt mede afgegeven, door de vijandelijke infanterie wapenen, die in of nabij de voorste lijn staan opgesteld. Ondanks de eigen artillerie- en mitrailleurvuren, die aanvankelijk als inleidende beschieting op de vijandelijke voorste lijn lagen, zal de infanterie dikwijls zelf met steun van haar zware wapenen plaatselijk het vuuroverwicht moeten bevechten. T.a.v. de vijandelijke vuurorganen in voorste lijn zal deze opdracht hoofdzakelijk toekomen aan de aanvallende voorsectiën. Op dezen afstand zal men nog geen of weinig vuur uit de compagniereserves van den verdediger krijgen, zoodat men moet rekenen op ± 2 mitrailleurs op de breedte, waarover de sectie aanvalt (± 100 m). Het neutraliseeren van deze twee vuurorganen eischt 2 mitrailleurs; waarmee men de mogelijkheid geschapen heeft om een derde mitrailleur naar voren te brengen. Uit deze simplistische beschouwing, waarbij de invloed der zware infanteriewapenen veronachtzaamd is, blijkt, dat 3 mitrailleurs toch wel het minimum moet worden geacht, dat noodig is voor een aanvallende sectie.

ad 2°. Op 300 m van den vijand is de lijn bereikt, waarna noch de artillerie; noch de zware infanteriewapenen meer kunnen steunen. Nu eerst recht loopt de aanvaller de kans het vuuroverwicht te verliezen. Er moeten wapenen worden ingezet, die dit vuuroverwicht wederom herstellen. Men heeft de keus tusschen vlakbaan en steilbaanvuur. Het vlakbaanvuur kan versterkt worden door het in bedrijf brengen van meer automatische wapens. Men denke hier bijv. aan het medevoeren van 2 pistool mitrailleurs in plaats van 1 lichte- of geweermitrailleur per groep. Voor het afgeven van steilbaanvuur moet men beschikken over zeer lichte mortieren of granaatgeweren. Aangezien laatstgenoemde in verschillende landen niet schijnen te voldoen (W. J. 1936 blz. 263) en trouwens de ontwikkeling der steilbaanvuurwapenen steeds meer wijst in de richting van een *lichte mortier*, lijkt het aanbevelenswaardig wapenen van dit type in te voeren. Zij hebben over het algemeen een gewicht van 7 kg, een projectielgewicht van 0,7 kg, een dracht van 700 à 1000 m en een werkingssfeer van het projectiel van 10 à 15 m.

Moeten deze wapens echter bij een Sectie, dan wel bij een hoogere infanterie eenheid worden ingevoerd? Waar de zekerheid bestaat, dat elke sectie, welke in gevecht komt, tijdens den aanval deze wapenen noodig heeft, zou het geen zin hebben hen bij een hooger onderdeel in te deelen; mede niet, omdat het niet de bedoeling is, een commandant in staat te stellen zijn invloed op een bepaald punt te versterken, doch de vuuruitwerking over de geheele lijn krachtiger te maken. Iets anders is, dat extra toebedeeling dezer wapenen aan de Compagnie, den C. C. ongetwijfeld welkom zal zijn.

Op 300 m van den vijand kan men ook vuur verwachten van de mitrailleurs der vijandelijke compagniereserves, hoewel deze vermoedelijk nog gedeeltelijk onder vuur van de aanvallende artillerie liggen. Het aantal doelen, dat den aanvaller onmiddellijk bedreigt neemt toe. Eén en ander geeft aanleiding een minimum van 2 lichte mortieren voor het vernietigen van deze doelen noodzakelijk te achten.

ad 3°. Bij het tot staan komen van den aanval moet men rekenen op het afweren van een tegenstoot, waartoe men, behalve mitrailleurs, *pantserdoorborende wapenen* noodig heeft. Er is nl. zeer veel kans, dat de vijand, indien hij over vechtwagens beschikt, deze voor den tegenstoot inzet. Welke pantserdoorborende wapens eventueel voor dit doel bij de sectie moeten worden ingedeeld zal bij de beschouwing over de verdediging nader worden besproken. De benoodigde hoeveelheid mitrailleurs in dit verband is natuurlijk secundair ten opzichte van het aantal, dat men voor den aanval noodig heeft. Een beschouwing hierover kan dan ook achterwege blijven.

b. Bij de verdediging.

Het voornaamste wapen der infanterie verdediging is de *mitrailleur*. Slechts voor het onder vuur nemen van de terreingedeelten, die noch door frontaal vurende lichte mitrailleurs, noch door flankerende zware mitrailleurs afdoende kunnen worden bestreken zal men aan krombaan- of steilbaanvuurwapenen de voorkeur geven. De mitrailleur voorziet hier in de algemeene behoefte.

Indien men als eisch stelt, dat de sectie zelfstandig in staat moet zijn om het vak, dat men haar ter verdediging toevertrouwt, met mitrailleurvuur af te sluiten, dan heeft men minstens 3 mitrailleurs noodig. Immers blijkt het (zie figuur), dat, als men aan een lichte mitrailleur een schootsvak van 30° geeft, twee mitrailleurs tot op 100 à 150 m vóór hun opstelling, gezamenlijk het geheele vak kunnen afsluiten. Om echter dit resultaat te bereiken tot op bijv. 50 m voor hun opstelling, is het vuur van een derde, meer achterwaarts geplaatste mitrailleur noodig. In de verdediging in compagnieverband wordt aan dit bezwaar natuurlijk tegemoet gekomen door het vuur van de compagniereserves en flankerende zware mitrailleurs; doch dit doet niets af aan het feit, dat het ontbreken van de derde mitrailleur de sectie voor een onvolkomenheid in de vuurorganisatie stelt.

De *geweerschutters* komen in de verdediging pas in de tweede plaats.

Hun vuur zal worden benut voor het beschermen van lichte of zware mitrailleurs die flankerend vuren ofschoon men de opstelling dezer wapenen liefst zoo zal kiezen dat zij reeds door mitrailleurvuur beveiligd worden. Voorts treden geweerschutters op als scherpschutter, voor het onder vuur nemen van speciale doelen. Hun groote actie komt echter pas als de vijand den stormaanval waagt en zij de mitrailleurs in staat moeten stellen tot het laatste oogenblik hun plicht te doen. Met handgranaten en bajonet moeten zij beletten, dat doordringende vijandelijke infanterie vanuit de flanken of den rug, tracht de mitrailleurbediening, die erin geslaagd is tot op dit oogenblik haar taak te blijven vervullen, buiten gevecht te stellen.

De vervulling van deze opdracht eischt, dat het aantal geweerschutters in de Nederlandsche sectie gelijkwaardig is aan de aantallen, die diverse buitenlandsche organisaties hier tegenover stellen. Men kan dit gemiddeld op 25 stellen.

De ontwikkeling van den aanval met moderne middelen dwingt aandacht te besteden aan nog een ander gevaar, de vechtwagen. Zelfs als men het geval van een vechtwagenaanval in groote stijl buiten beschouwing laat, kan men zeggen, dat in talrijke gevechtsonstandigheden de vechtwagen haar medewerking in de toekomst zal verleen, bijv. bij inleidende gevechten, als de verdediger zwakke artillerie bezit, bij een tegenstoot, bij het aanvallen van achterhoede-stellingen enz. In de hier bedoelde omstandigheden zal men slechts

rekening behoeven te houden met lichte vechtwagens met een pantsering van ongeveer 20 mm.

De technische hoedanigheden en het tactisch gebruik schijnen aan de theorie van het „scheue Kaninchen” steeds meer afbreuk te doen. Het beginsel, dat de infanterie in voorste lijn moet zien te ontkomen aan het vechtwagenvuur door zich te verbergen, wordt steeds meer verlaten. Evenzeer komt men ervan terug de vuurorganen, welke het doordringen van vechtwagens moeten beletten, te ver naar voren te plaatsen, één en ander om ontijdige vernieling van deze, toch vrij omvangrijke wapenen te voorkomen. Er blijft dus niets anders over, dan aan de infanterie in voorste lijn een vuurwapen te geven, dat haar in staat stelt zich tegenover vechtwagens te verdedigen. Men kan hier denken aan een *Gerlich geweer* of een iets lichter wapen, dat op een afstand van 200 m een pantser van 20 à 25

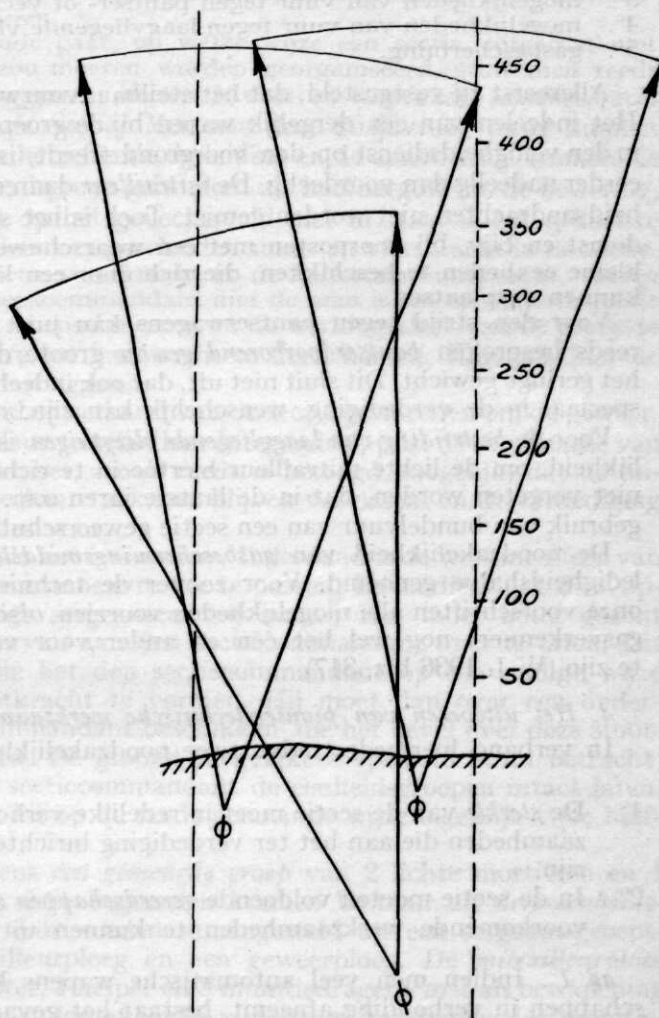
mm kan doorboren. De dracht van een dergelijk geweer, maakt de indeeling van meer dan één wapen bij een sectie onnoodig.

Voor hetgeen noodig is voor het uitvoeren van een tegenstoot ten slotte, wordt verwezen naar de beschouwingen over de wapenen, die noodig zijn in het laatste gedeelte van den aanval.

c. Bij den veiligheidsdienst.

Indien men de, onder dit hoofd reeds eerder vermelde, onderwerpen nader bekijkt blijkt het, dat het hier gaat, afhankelijk van de verschillende omstandigheden, om:

- 1°. waarneming met oog of oor;
- 2°. snel vormen van een al of niet aaneengesloten vuurfront;

- 3°. mogelijkheden van vuur tegen pantser- of vechtwagens;
- 4°. mogelijkheden van vuur tegen laagvliegende vliegtuigen;
- 5°. gasbescherming.

Allereerst zij vastgesteld, dat het steilbaanvuurwapen hierbij geen rol speelt. Het indeelen van een dergelijk wapen bij de groep, de infanterie eenheid die in den veiligheidsdienst op den voorgrond treedt, is dan ook uit dezen hoofde eerder nadeelig dan voordeelig. De *mitrailleur* daarentegen kan bij tal van veiligheidsopdrachten niet worden gemist. Toch is het speciaal bij den verkenningdienst en bijv. bij voorposten met een waarschuwend taak noodig over zeer kleine eenheden te beschikken, die zich door een lichte bewapening zeer vlug kunnen verplaatsen.

Voor den strijd tegen pantserwagens kan juist bij veiligheidsorganen het reeds besproken *pantserdoorborend geweer* groote diensten bewijzen, dank zij het geringe gewicht. Dit sluit niet uit, dat ook indeeling van zwaardere wapenen, speciaal in de verdediging, wenschelijk kan zijn.

Voor de *bestrijding van laagvliegende vliegtuigen* is de thans bestaande mogelijkheid, om de lichte mitrailleur hiertoe in te richten, afdoende. Echter mag niet vergeten worden, dat in de laatste jaren o.m. van Italiaansche zijde het gebruik van bundelvuur van een sectie geweschutters weer werd aanbevolen.

De noodzakelijkheid van *gasbeschermingsmiddelen* wordt hier slechts volledigheidshalve genoemd. Voor zoover de techniek het veroorlooft, zijn in onze voorschriften alle mogelijkheden voorzien, ofschoon aan de uitrusting der gasverkenners nog wel het één en ander voor verbetering vatbaar schijnt te zijn (W.J. 1936 blz. 317).

d. Het uitvoeren van pionier-technische werkzaamheden.

In verband hiermede treden twee noodzakelijkheden naar voren:

- 1°. De *sterkte* van de sectie moet in redelijke verhouding blijven tot de werkzaamheden die aan het ter verdediging inrichten van de sectie verbonden zijn.
- 2°. In de sectie moeten voldoende *gereedschappen* aanwezig zijn, om de meest voorkomende werkzaamheden te kunnen uitvoeren.

ad 1°. Indien men veel automatische wapens krijgt en het aantal manschappen in verhouding afneemt, bestaat het gevaar, dat de werkzaamheden verbonden aan het ter verdediging inrichten van een sectie, niet meer in korten tijd kunnen worden uitgevoerd, waaronder het afstootend vermogen van de sectie lijdt.

ad 2°. De thans bestaande pionieruitrusting behoeft geen aanvulling. Het komt ons voor dat men bij een eventueele uitbreiding van de sectie in de eerste plaats het aantal schoppen zou moeten vergrooten.

e. Het leveren van behoorlijke marschprestaties.

Men moet hiertoe grenzen stellen aan de bepakking van den man. In dit opzicht zijn hier te lande reeds nieuwe wegen ingeslagen, hetgeen verdere uitweidingen op deze plaats onnoodig maakt.

3. Organisatie en groepeeringsmiddelen in een Sectie.

Uit de voorafgaande beschouwingen is gebleken, dat *de bewapening van een*

sectie zou moeten bestaan uit 3 lichte mitrailleurs, 2 lichte mortieren, 1 antitankgeweer en ongeveer 25 geweren.

Indien men zich ten rade gaat, op welke wijze een sectie, uitgerust met bovenstaande middelen, zou moeten worden georganiseerd, stuit men reeds dadelijk op het groote vraagpunt: *moeten de stoot- en vuurkracht samengebracht worden in de groep of in de Sectie?* Men zou deze strijdvraag terug kunnen brengen tot een vraagstuk betreffende de leiding en de aanvoering. Immers de voorstanders van de eenheidsgroep gebruiken als hoofdargument de bewering, dat de sectiecommandant op het gevechtveld niet in staat is het geheel te beheerschen; de voorstanders van gescheiden stoot- en vuurkracht in de sectie, culmineerend in de halfsectie stootkracht en de halfsectie vuurkracht, voeren daartegen aan, dat de groepscommandant niet de man is om op tactisch juiste wijze stoot en vuurkracht te combineeren en de werkingssfeer van de groep te gering is om de manoeuvre tot haar recht te doen komen. Kan ook hier de waarheid niet in het midden liggen?

In de *verdediging* is er in het verband van de sectie geen reden om de geweer-schutters van den mitrailleur te scheiden. Integendeel, juist de combinatie van deze beide wapenen, maakt het, zooals reeds is betoogd, mogelijk, dat de mitrailleur, tot het laatst toe haar taak kan blijven vervullen. In de verdediging heeft de eenheidsgroep alles voor.

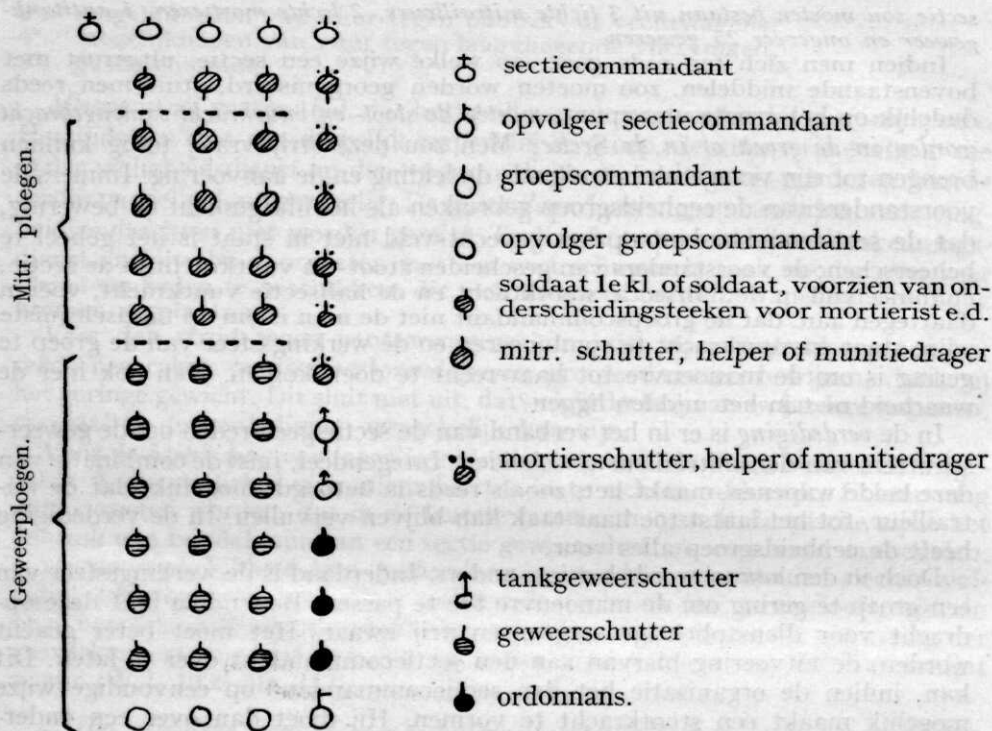
Doch in den *aanval* wordt het iets anders. Inderdaad is de werkingssfeer van een groep te gering om de manoeuvre toe te passen. Bovendien lijkt deze opdracht voor dienstplichtige sergeanten vrij zwaar. Het moet beter geacht worden, de uitvoering hiervan aan den sectiecommandant over te laten. Dit kan, indien de organisatie het den sectiecommandant op eenvoudige wijze mogelijk maakt een stootkracht te vormen. Hij moet dan over een onder-officier-opvolger sectie commandant beschikken, die het bevel over deze stootkracht op zich kan nemen. De grootst mogelijke soepelheid is nu betracht; in bedekt terrein kan de sectiecommandant de eenheidsgroepen intact laten, in meer open terrein kan hij op de reeds genoemde wijze eigenlijk twee halfsectiën formeeren.

De sectie zou, behoudens *een gemengde groep* van 2 lichte mortieren en 1 anti-tank geweer volgens deze beginselen kunnen bestaan uit *drie eenheidsgroepen*. Elke groep kan dan worden samengesteld uit een sergeant-groepscommandant, een mitrailleurploeg en een geweerploeg. De *mitrailleurploeg* zou kunnen tellen 1 schutter, 1 helper en 3 munitiedragers, met als bewapening 1 lichte mitrailleur en 5 pistolen of eenige pistolen en karabijnen. De munitiedragers, die ieder den helper en den schutter kunnen vervangen, zouden 3 trommels voor 97 of 6 trommels voor 47 patronen moeten dragen. Voor het dragen van de derde trommel dient een eenvoudige draagriem op den rug te worden ontworpen. De *geweerploeg* zou een samenstelling kunnen krijgen van een korporaal, commandant en 6 schutters.

Het is wenschelijk den sectiecommandant eenige organieke *ordonnansen* te geven. De gemengde groep, vermeerderd met de ordonnansen, zou op marsch de *vierde groep* van de sectie kunnen vormen.

Een *overzicht van een dergelijke organisatie* vindt men in achterstaande schets.

Het moderniseeren van de huidige sectie op deze wijze zou een *uitbreiding aan personeel* beteekenen van 2 onderofficieren en 17 man; hetgeen voor het veldleger wordt 1728 onderofficieren en 14688 man. De tegenwoordige bewapening van 2 mitrailleurs, 5 pistolen en 27 geweren zou komen op 3 mitrailleurs, 2 lichte mortieren, 1 anti-tank geweer, 28 geweren en ongeveer

25 pistolen. Het laatste getal is afhankelijk van de overweging of de munitiedragers van de lichte mitrailleur en lichte bommenwerper ook nog een karabijn kunnen dragen, of met een pistool moeten worden bewapend. In het eerste geval wordt het aantal pistolen aanmerkelijk minder; het aantal geweren veel grooter. Ofschoon de bewapening der ordonnansen onder de geweren genoteerd staat, wordt aangenomen, dat deze over een karabijn beschikken. Opvolger Sectiecommandant, groepscommandanten en korporaals zijn bewapend met het geweer.

Een der voornaamste bezwaren van het ontwerp wordt gevormd door de *hooge eischen*, welke het stelt aan het tactisch inzicht en het beleid van den sectiecommandant. Het kan voorkomen, dat de sectiecommandant op een oogenblik 5 onderdeelen te commandeeren krijgt, waarbij men echter niet moet vergeten, dat hij door een bevoegd opvolger wordt bijgestaan. Een oplossing die de Sectie laat bestaan uit een aantal gelijke eenheidsgroepen, draagt deze moeilijkheid over op de groepscommandanten, hetgeen nog minder wenschelijk moeten worden geacht.

4. Mogelijkheden eener toekomstige ontwikkeling.

Naar het zich momenteel laat aanzien, zal een toekomstige ontwikkeling der bewapening voeren tot een *lichter wapen, dan de lichte mitrailleur*; een wapen dat ook aanmerkelijk lichtere munitie verschiet, doch overigens dezelfde uitwerking op ongeveer 700 m zal hebben. In dit verband kan men denken aan den *pistool-mitrailleur*. Aannemende, dat de technische volmaaktheid, de invoering van dit wapen wettigt, zou men in de toekomst de eenheidsgroep bijv.

met 2 pistoolmitrailleurs kunnen bewapenen en op deze wijze vuur- en stootkracht volkomen ineen kunnen doen vloeien. Behoudens de gemengde groep is de geheele sectie dan voor beide doeleinden bruikbaar.

5. Vergelijking met buitenlandse organisaties.

De hierboven ontwikkelde organisatie lijkt het meest op de *Russische sectie*. Er zijn eenige verschillen, zoo ontbreken in Rusland het anti-tank geweer, de ordonnansen van den Sectiecommandant en zijn de mitrailleur- en geweerploegen 1 man zwakker; daarentegen zijn in stede van 2 lichte mortieren, 3 granaatgeweren ingedeeld. Eén en ander maakt de Russische sectie iets kleiner en handelbaarder, hoewel iets minder degelijk bewapend.

De *Poolsche sectie* staat eveneens de gevonden oplossing zeer nabij. Het steilbaanvuur is hier ondergebracht in een granaatwerpergroep; de drie eenheidsgroepen geven daarentegen geweerploegen van 13 man onder een korporaal te zien. De stootkracht van deze sectie is aanmerkelijk groter, dan die van de Russische sectie, zoowel als die van het gegeven ontwerp. Het anti-tankgeschut ontbreekt.

Eenige grootere verschillen toont de *Duitsche sectie* in het ontbreken van een steilbaanvuurwapen en van een anti-tank geweer. Echter dient vermeld, dat ook in de Duitse voorschriften de mogelijkheid is opgehouden om de geweerploegen der eenheidsgroepen tot één stootkracht te vereenigen. Wat dit betreft staat deze sectie dus weer dichter bij het ontwerp voor een Nederlandsche sectie. De Duitse sectie kent eveneens organieke ordonnansen bij den sectiecommandant en heeft bovendien iets sterkere geweerploegen.

De groote groep *sectieorganisaties die uit drie of meer eenheidsgroepen bestaan* zooals bijv. in FRANKRIJK, BELGIË, ZWEDEN, ITALIË, VEREENIGDE STATEN, GRIEKENLAND, enz. kunnen hier buiten beschouwing worden gelaten. Alleen zij vermeld, dat bij de gedachtenwisseling over de modernisering der *Fransche sectie* in het tijdschrift *Revue d'Infanterie*, de redactie eveneens zinspeelt op de mogelijkheid, dat ook in de Fransche sectie een granaatwerpergroep met modern materieel zal worden opgenomen.

Uit het bovenstaande blijkt, dat de ontworpen organisatie voor een Nederlandsche sectie het midden houdt tusschen de Russische en Duitse opvattingen, moderner is dan de Fransche en slechts door het invoeren van een anti-tankgeweer iets nieuws geeft.

NIEUWE UITGAVEN

„**Wenn England zu Felde zieht**“ door LIDDELL HART. Uitg.: *Ludwig Voggenreiter Verlag*, Potsdam. Prijs: gekart. R.M. 2,70, geb. R.M. 3,50.

In jaargang 1933 (blz. 115) van dit tijdschrift bespraken wij uitvoerig „*The British way in warfare*“ door kapitein LIDDELL HART. Hoezeer dit werk de aandacht trok bewijst, dat reeds in 1935 een herziene uitgave het licht kon zien onder den titel „*When Britain goes to War*“. In VOGGENREITER'S „*Graue Bücherei*“, waarop wij reeds meermalen de aandacht mochten vestigen, is hiervan thans een bekorte Duitse bewerking opgenomen.

In vorenbedoelde bespreking schreven wij omtrent kapitein LIDDELL HART: „Men kan zich door hem laten medeslepen, men kan tot tegenspraak worden geprikkeld, onberoerd laten zal zijn werk niemand.“ De hernieuwde kennisneming van dit werk, thans in geconcentreerden vorm, heeft dezen indruk weder bevestigd. De vertaling door A. EHRHARDT is uitmuntend.

met 2 pistoolmitrailleurs kunnen bewapenen en op deze wijze vuur- en stootkracht volkomen ineen kunnen doen vloeien. Behoudens de gemengde groep is de geheele sectie dan voor beide doeleinden bruikbaar.

5. Vergelijking met buitenlandse organisaties.

De hierboven ontwikkelde organisatie gelijkt het meest op de *Russische sectie*. Er zijn eenige verschillen, zoo ontbreken in Rusland het anti-tank geweer, de ordonnansen van den Sectiecommandant en zijn de mitrailleur- en geweerploegen 1 man zwakker; daarentegen zijn in stede van 2 lichte mortieren, 3 granaatgeweren ingedeeld. Eén en ander maakt de Russische sectie iets kleiner en handelbaarder, hoewel iets minder degelijk bewapend.

De *Poolsche sectie* staat eveneens de gevonden oplossing zeer nabij. Het steilbaanvuur is hier ondergebracht in een granaatwerpergroep; de drie eenheidsgroepen geven daarentegen geweerploegen van 13 man onder een korporaal te zien. De stootkracht van deze sectie is aanmerkelijk groter, dan die van de Russische sectie, zoowel als die van het gegeven ontwerp. Het anti-tankgeschut ontbreekt.

Eenige grootere verschillen toont de *Duitsche sectie* in het ontbreken van een steilbaanvuurwapen en van een anti-tank geweer. Echter dient vermeld, dat ook in de Duitse voorschriften de mogelijkheid is opgehouden om de geweerploegen der eenheidsgroepen tot één stootkracht te vereenigen. Wat dit betreft staat deze sectie dus weer dichter bij het ontwerp voor een Nederlandsche sectie. De Duitse sectie kent eveneens organieke ordonnansen bij den sectiecommandant en heeft bovendien iets sterkere geweerploegen.

De groote groep *sectieorganisaties die uit drie of meer eenheidsgroepen bestaan* zooals bijv. in FRANKRIJK, BELGIË, ZWEDEN, ITALIË, VEREENIGDE STATEN, GRIEKENLAND, enz. kunnen hier buiten beschouwing worden gelaten. Alleen zij vermeld, dat bij de gedachtenwisseling over de modernisering der *Fransche sectie* in het tijdschrift *Revue d'Infanterie*, de redactie eveneens zinspeelt op de mogelijkheid, dat ook in de Fransche sectie een granaatwerpergroep met modern materieel zal worden opgenomen.

Uit het bovenstaande blijkt, dat de ontworpen organisatie voor een Nederlandsche sectie het midden houdt tusschen de Russische en Duitse opvattingen, moderner is dan de Fransche en slechts door het invoeren van een anti-tankgeweer iets nieuws geeft.

NIEUWE UITGAVEN

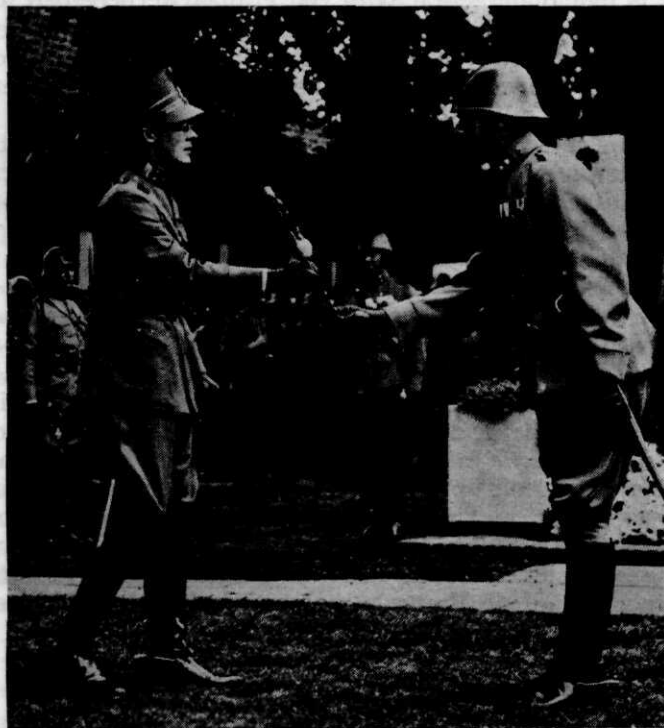
„**Wenn England zu Felde zieht**“ door LIDDELL HART. Uitg.: *Ludwig Voggenreiter Verlag*, Potsdam. Prijs: gekart. R.M. 2,70, geb. R.M. 3,50.

In jaargang 1933 (blz. 115) van dit tijdschrift bespraken wij uitvoerig „*The British way in warfare*“ door kapitein LIDDELL HART. Hoezeer dit werk de aandacht trok bewijst, dat reeds in 1935 een herziene uitgave het licht kon zien onder den titel „*When Britain goes to War*“. In VOGGENREITER'S „*Graue Bücherei*“, waarop wij reeds meermalen de aandacht mochten vestigen, is hiervan thans een bekorte Duitse bewerking opgenomen.

In vorenbedoelde bespreking schreven wij omtrent kapitein LIDDELL HART: „Men kan zich door hem laten medeslepen, men kan tot tegenspraak worden geprikkeld, onberoerd laten zal zijn werk niemand.“ De hernieuwde kennisneming van dit werk, thans in geconcentreerden vorm, heeft dezen indruk weder bevestigd. De vertaling door A. EHRHARDT is uitmuntend.

LEVEN EN STREVEN IN DE KONINKLIJKE LANDMACHT

PRINS BERNHARD BIJ DE GRENADIERS EN JAGERS.

Luitenant-Kolonel J. VAN VOORTHUYSEN overhandigt de sabel van wijlen Z.M. Koning WILLEM III aan den Prins.

De herdenking van het 108-jarig bestaan der Regimenten Grenadiers en Jagers heeft den 7en Juli een zeer bijzonder karakter gekregen en aan het feest werd bijzondere luister bijgezet door het bezoek van Z.K.H. PRINS BERNHARD aan het KAMP WAALSDORP.

Voor dit grootsch gebeuren was het Kamp in feestdos getooid en hebben de Garde-regimenten zich op kranige wijze aan den Vorstelijken bezoeker gepresenteerd. Hiermede heeft men uiting willen

geven aan de groote vreugde, welke er in de harten van grenadier en jager leefde, dat de Prins-Gemaal de beide regimenten in hun kamp met een bezoek vereerde.

Gekleed in de uniform van Kapitein der Grenadiers reed de Prins vergezeld door Majoor H. J. PHAFF, Adjudant van H. M. de Koningin, en Zijn Adjudant Jhr. Ir. W. G. ROËLL te paard het kamp binnen, alwaar de nieuwe Prinselijke Standaard voor het eerst werd geheschen. De Brigade Commandant Kolonel A. R. VAN DEN BENT

Adjutant in buitengewonen dienst van H. M. de Koningin en de Kamp Commandant Luit.-kolonel K. J. ADAMS waren met hunne Adjutanten ter verwelcoming aan den ingang aanwezig.

Na een inspectie van de aldaar opgestelde eerewacht, waarbij ingedeeld de Koninklijke Militaire Kapel, begaf Z.K.H. zich naar het voorplein waar de inspectie over de beide regimenten plaats had. Treffend was het hoe de hooge bezoeker al dadelijk hierbij aller harten won door ook de aange treden sectiecommandanten, zoewel officieren als onderofficieren, aan te spreken en belangstellend naar hun militairen loopbaan te informeren. Na de inspectie en het defilé in dubbel colonne, werden de troepen opgesteld om het monument van de in 1830—1831 gesneuvelde Grenadiers en Jagers, alwaar de Prins de volgende woorden uitsprak:

„Ik stel er prijs op de, in 1830 gevallen Grenadiers en Jagers mijn hulde te betuigen door het neerleggen van een palm-tak bij dit monument, dat te hunner eere is opgericht.”

Een plantak, waaraan bevestigd een wit lint, waarop een gekroonde B, werd onder het spelen van treurmuziek door den Prins zeer indrukwekkend op het monument neergelegd. De Brigade Commandant dankte Z.K.H. en getuigde van de onwankelbare trouw der regimenten aan H. M. de Koningin en Haar Huis door met de troepen drie hoera's uit te brengen.

Kort hierop volgde een andere ceremonie n.l. de aanbieding van de sabel, door wijlen Z. M. Koning WILLEM III als Officier van de Grenadiers gedragen. Nadat Kolonel VAN DEN BENT zulks met treffende woorden had ingeleid, rustte op Luitenant-kolonel J. VAN VOORTHUYSEN als commandant van het Regiment Grenadiers de eervolle taak de sabel aan den Prins te overhandigen en hij deed zulks met de volgende rede, terwijl de troepen in carré waren opgesteld. „Het is mij, als commandant van de Grenadiers, een eer U deze Grenadierssabel, die Z.M. Koning WILLEM III, die bij het regiment zoo geëerd en geliefd was, als Kolonel der Grenadiers gedragen heeft, te mogen aanbieden”. De feestdag culmineerde in de woorden van dank die de Prins aldus uitsprak: „Voor dit zeer bijzondere geschenk betuig ik U mijn grooten dank en ik beschouw het als een buitengewone eer, deze sabel van Zijne

Majesteit wijlen Koning WILLEM III bij deze uniform te mogen dragen. Ik voel het als een nieuwe versterking van de band tusschen deze beide regimenten en het Huis van Oranje”. Niet alleen de woordkeus, maar vooral de toon waarop de Prins sprak en de manier waarop Z. K. H. de sabel in beide handen voor zich hield, getuigden nogmaals van den grooten ernst waarmede de Prins zijn nieuwe groote taak vervult. Nu volgde het bezoek aan het kamp, waarbij achtereenvolgens bezocht werden het Chr. militair Tehuis, de keukens en het museum alwaar de Luit.-kolonel b.d. M. F. J. PHAFF verschillende inlichtingen verschaftte. Middelerwijl hadden de Officieren zich opgesteld in de Vereenigings zaal om voorgesteld te worden aan Z.K.H. waarna de Prins een dundoek verwijderde van het aldaar opgestelde geschenk van H. M. DE KONINGIN en het volgende sprak:

„Het is mij een bijzonder genoegen geweest met U kennis gemaakt te hebben en het is mij een groote vreugde om U op dezen dag, den 108en verjaardag der Regimenten Grenadiers en Jagers, namens HARE MAJESTEIT DE KONINGIN te mogen aanbieden het portret van wijlen Z. M. KONING WILLEM III in de uniform der Grenadiers, dat Hare Majesteit bestemd heeft voor uw museum.” Daarop werden nog eenige soldatenkamers en eetzaalen der manschappen bezocht om vervolgens de herinnering van dezen grooten dag „Prins Bernhard te midden der Officieren” op de gevoelige plaat vast te leggen. In de officierscantine bedankte Z.K.H. het welkom van den Brigade Commandant met de volgende woorden:

„Voor de woorden van welkom, welke hier tot mij gesproken zijn betuig ik U allen mijn oprechten dank, en ik verzeker U, dat ik het op hoogen prijs stel, te vertoeven te midden van U, die de mooie traditie verbonden aan uw regimenten steeds in zoo hooge eer houdt. Ik drink op het welzijn der Regimenten Grenadiers en Jagers en in het bijzonder op de gezondheid van de officieren der regimenten”. Na een gezellig samenzijn aldaar vertrok Z.K.H. en was hiermede de gedenkwaardige dag teneinde die zeer zeker in de analen dezer Regimenten een bijzondere plaats zal innemen, vooral in die van de Grenadiers, die den jonge Prins gekleed zagen in de uniform van hun Regiment.

BERICHTEN VAN PERSONEEL EN AARD.

BIJ DE LICHTE TROEPEN.

Benoemd.

tot tweede-luitenant, met ingang van 1 Aug. bij het II R.H. cadetten-sergeant C. DIEMONT, A. A. C. COLENBRANDER en A. W. F. VON BALLUSECK; bij het dienstvak der militaire administratie bij het R.W. cadet-sergeant C. A. VERBRUGGEN.

Bevorderd.

tot reserve-luitenant-kolonel, reserve-majoor Jhr. H. H. J. M. VAN DE POLL, van het wapen der cavalerie, van het Korps motordienst, 28 Juni.

tot eerste-luitenant, met ingang van 1 Aug. bij het IIe R.H., tweede-luitenants W. KLOPPENBURG, Jhr. J. J. G. BEELAERTS VAN BLOKLAND en F. ROUFFAER, allen van dat regiment.

Overgeplaatst.

Ritmeester P. FORBES WELS, van het II R.H., overgeplaatst bij den Generalen Staf, 1 Aug., en bestemd voor de functie van adjunct-chef Staf Lt. B.

Decoratiën.

Reserve-eerste-luitenant Mr. C. L. F. CROMMELIN, van het I R.H., ridder in de Orde van het Herstelde Polen.

Vergunning tot verblijf in Nederlandsch-Indië

verleend aan de reserve-tweede-luitenant P. VAN DER KOOIJ, van het R.W. en D. R. LENSVELT, van het dienstvak der mil. adm. van het II R.H.

BIJ DE OVERIGE WAPENS EN DIENSTVAKKEN.

Benoemd.

tot kapitein bij het 8 R.I. met ingang van 1 Juli, reserve-kapitein B. W. BERENSCHOT, van het 3 R.I., onder toekenning van eervol ontslag als reserve-officier.

tot officier van gezondheid der tweede klasse, J. REIDING, arts, 9 Juli.

tot tweede-luitenant-magazijnmeester bij den Staf art., met ingang van 1 Aug., reserve-tweede-luitenants J. DE ZANGER en P. VAN HOORN, onder toekenning van eervol ontslag als reserve-officier bij het R.M.A.; hun bestemming is onderscheidenlijk: het Algemeen Verdedigingspark en het Magazijn der artillerie te *Delft*.

tot reserve-majoor bij het 5 R.I., gep. luitenant-kolonel K.N.I.L. G. J. TIELROOIJ met ouderdom van rang 1 Febr. 1937.

tot tweede-luitenant, met ingang van 1 Augustus, A. STATIUS MULLER, bij 1 R.V.A.; J. J. D. TEN BOSCH, bij 3 R.V.A.; F. J. G. BRACKEL en W. KASTEN, bij 4 R.V.A.; F. C. DE BRUIJN en H. C. ASJES, bij 5 R.V.A.; F. BROUWER en J. STAM, bij 6 R.V.A.; P. VOSKUIL en C. J. GUDE, bij 8 R.V.A.; G. B. AALDERS, J. D. A. STRIJERS en J. B. PLASSCHAERT, bij R.G.Tr.; G. E. LEERTOUWER en H. DOLLEKAMP, bij K.P. en T.; J. A. MOOY, bij het dienstvak der mil. adm. bij R.G. Tr. en P. TIMMER, idem bij 6 R.I., allen cadet-sergeant bij de Koninklijke Militaire Academie.

Bevorderd.

tot majoor bij het R.M.A., kapitein Jhr. A. R. CLIFFORD KOCQ VAN BREUGEL, van het 6 R.V.A., 22 Juni.

tot kapitein, eerste-luitenant J. ROODE, van het 6 R.V.A., 22 Juni.

tot reserve-officier van gezondheid der eerste klasse, reserve-officieren van gezondheid der tweede klasse H. G. WOLFERT (5 Juli), F. W. THORBECKE (20 Juli), Dr. J. P. MUNTING (22 Juli), Dr. W. J. M. A. HARDY (22 Juli), J. P. NIEKERK, W. C. J. B. HULSCHER en A. DE MOOY (allen 29 Juli).

tot reserve-officier-tandarts der eerste klasse, reserve-officier tandarts der tweede klasse J. J. BIERENGA, 1 Aug.

tot reserve-paardenarts der eerste klasse, reserve-paardenartsen der tweede klasse W. A. EISMA (11 Juli) en Dr. P. J. VAN ENDT, 1 Aug.

tot eerste-luitenant, met ingang van 1 Aug. tweede-luitenants W. VAN ERKEL, van 6 R.I., C. J. VAN TATENHOVE, van 19 R.I., L. W. PROOST, van 3 R.I., H. C. GAUTIER, vlieger bij L.V.A., A. H. SCHREUDERS, van 21 R.I., W. M. BERKHOUT, van 7 R.I., C. O. WEEKHOUT, van K.M.D., H. J. AMELINK, van 18 R.I., W. B. STRAVER, van L.V.A., W. BAKKER, vlieger bij L.V.A., J. H. T. DE ROO, van 22 R.I., J. A. VERGOUWE, van 14 R.I., L. STRABING, van K. P. en T., W. H. PARAVICINI DI CAPELLI, van 2 R.I., A. B. W. VAN DER HOOP, van 8 R.I., F. C. L. RAADSVELD, van 3 R.I., G. J. VAN DIJK, vlieger bij L.V.A., R. F. KRANENBORG, van 11 R.I., J. P. DE LANG, van 18 R.I., W. DEN TOOM, van 12 R.I., W. P. BOERMA, van 3 R.I., W. H. VAN DER GRINTEN, van 2 R.I., P. G. A. COOPMANS, van 14 R.I., H. H. W. VAN VUUREN, van 21 R.I., J. P. VERWOERD, van 1 R.I., B. H. J. CALLENBACH, van 18 R.I., G. H. OLIE, van S.R.O.O.A., J. BUNSCHOTEN, van 6 R.V.A.,

F. J. A. LUTZ, vlieger bij L.V.A., F. G. VAN DITZHUIJZEN, van S.R.O.O.A., R. HOFSTEDE, vlieger bij L.V.A., C. KOOL, van R.M.A., P. J. J. DE WIT, van R. K. A., B. H. A. JANSSEN, mil. adm. 19 R.I., J. H. A. WESTER, mil. adm. 22 R.I., H. J. J. VAN AALST, mil. adm. S.R.O.I. en J. H. ARENDS, mil. adm. 5 R.V.A.

tot reserve-dirigeerend officier van gezondheid der derde klasse, reserve-officieren van gezondheid der eerste klasse Dr. A. M. L. RÜMKE, Dr. J. R. JANSMA, Dr. J. P. KELLERMAN SLOTEMAKER, M. J. M. C. STRIJKERS, C. J. M. VAN HAAGEN, Dr. J. H. KREMER en Dr. D. VAN DER KOOIJ, allen 28 Juni.

Overplaatsingen, detacheringen, enz.

Kapitein J. G. M. VAN DE PLASSCHE, van 4 R.I., overgeplaatst bij den Generaal Staf, 1 Aug. en toegevoegd aan den Chef van dien staf.

Reserve-luitenant-kolonel J. P. BOOTS, van Staf IV I. Brig. overgeplaatst bij Staf inf. met bestemming voor de Vesting Holland.

Tweede-luitenant L. STRABBING, van 19 R.I. en gedetacheerd bij K. P. en T., bij dat korps overgeplaatst, 1 Juli.

Tweede-luitenant W. C. K. ROTTEVEEL, van 1 R. I., overgeplaatst bij 12 R.I.

Kapitein B. F. C. DE HOSSON, van S.R.O.I., overgeplaatst bij 18 R.I., 16 Aug.

Eerste-luitenant J. A. W. UIJLENBERG, van 5 R.V.A. en werkzaam onder de bevelen van den Chef van den Generalen Staf, van 5 Juli tot en met 31 Aug. '37 gedetacheerd ten bureele van C.-IV Div.

Kapitein J. J. VAN MOORSSEL, C.-depot-afd. Korps politietroepen, van 2 tot en met 25 Sept. '37 gedetacheerd bij 8 R.I.

Eerste-luitenant W. J. M. VAN HERTUM, van 6 R.I., overgeplaatst bij S.D.O.A., 1 Oct.

Kapitein A. JANSSEN, van R. G. Tr., overgeplaatst bij Staf genie te *Arnhem*, 11 Oct.

Eerste-luitenant H. COOL, van Staf genie te *Utrecht*, overgeplaatst naar *Gorinchem*, 1 Oct.

Eerste-luitenants J. H. HOGENDOORN, J. KROES en W. VAN DIJK, allen van R. G. Tr., overgeplaatst bij den Staf genie, onderscheidenlijk te *Amersfoort* (1 Oct.), te *Groningen* (1 Oct.) en te *Breda* (1 Sept.).

Eervol ontslagen.

Tweede-luitenant P. H. BOSCH, van 16 R.I., 1 Aug.

Reserve-kapitein T. J. VISSER, van 20 R. I., 1 Juli.

Reserve-officieren van gezondheid der eerste klasse M. G. VROOM, 23 Juni en W. J. DUURSMA, 8 Juli.

Reserve-kapiteins M. A. H. VAN DEN AKKER, van 19 R.I. en J. N. VAN RHOON, van 5 R.V.A., beiden 1 Juli.

Kapitein W. OUDEMANS, van 20 R.I., 1 Aug.

Luitenant-kolonel A. TUINMAN, van het wapen der infanterie, 1 Aug.

Op nonactiviteit gesteld.

Eerste-luitenant G. C. BOSCH, van R.M.A., 1 Juli.

Overleden.

Majoor-magazijnmeester H. DE GROOT, toegevoegd aan den Directeur voor het materieel der landmacht, 7 Juli 1937 te 's *Gravenhage*.

Decoratiën.

Kapitein J. N. BREUNESE, adjudant van C.-I Div., ridder in de Orde van het Legioen van Eer.

NIEUWE UITGAVEN

Snelheid. Hoe haal ik meer Kilometers uit mijn machine, door Ir. A. B. W. SEYFFARDT en J. KOOLHAAS REVERS. Uitg. N.V. Uitgevers Maatschappij *Æ E. Kluwer*, Deventer. Prijs ingen. f 1.90, geb. f 2.65.

De tijd zal niet ver meer af zijn, dat militaire motorrijders regelmatig aan wedstrijden zullen deelnemen en naar wij hopen zal dit binnenkort door hooger hand bevorderd worden; voor de rijders en voor hen die belast worden met de voorbereiding van dergelijke wedstrijden is de kennisneming van het onder bovengenoemden titel verschenen boekje uiterst nuttig.

Niet alleen echter voor liefhebbers van snelheid is dit werkje aan te bevelen; ook voor hen die regelmatig met de bedrijfstechniek van de benzinemotor te maken hebben, zal het lezen van dit boek het inzicht in deze materie verruimen, aangezien vele hoofdstukken ook op bedrijfswagens toepasselijk zijn.

C. A. B.

F. J. A. LUTZ, vlieger bij L.V.A., F. G. VAN DITZHUIJZEN, van S.R.O.O.A., R. HOFSTEDE, vlieger bij L.V.A., C. KOOL, van R.M.A., P. J. J. DE WIT, van R. K. A., B. H. A. JANSSEN, mil. adm. 19 R.I., J. H. A. WESTER, mil. adm. 22 R.I., H. J. J. VAN AALST, mil. adm. S.R.O.I. en J. H. ARENDS, mil. adm. 5 R.V.A.

tot reserve-dirigeerend officier van gezondheid der derde klasse, reserve-officieren van gezondheid der eerste klasse Dr. A. M. L. RÜMKE, Dr. J. R. JANSMA, Dr. J. P. KELLERMAN SLOTEMAKER, M. J. M. C. STRIJKERS, C. J. M. VAN HAAGEN, Dr. J. H. KREMER en Dr. D. VAN DER KOOIJ, allen 28 Juni.

Overplaatsingen, detacheringen, enz.

Kapitein J. G. M. VAN DE PLASSCHE, van 4 R.I., overgeplaatst bij den Generaal Staf, 1 Aug. en toegevoegd aan den Chef van dien staf.

Reserve-luitenant-kolonel J. P. BOOTS, van Staf IV I. Brig. overgeplaatst bij Staf inf. met bestemming voor de Vesting Holland.

Tweede-luitenant L. STRABBING, van 19 R.I. en gedetacheerd bij K. P. en T., bij dat korps overgeplaatst, 1 Juli.

Tweede-luitenant W. C. K. ROTTEVEEL, van 1 R. I., overgeplaatst bij 12 R.I.

Kapitein B. F. C. DE HOSSON, van S.R.O.I., overgeplaatst bij 18 R.I., 16 Aug.

Eerste-luitenant J. A. W. UIJLENBERG, van 5 R.V.A. en werkzaam onder de bevelen van den Chef van den Generalen Staf, van 5 Juli tot en met 31 Aug. '37 gedetacheerd ten bureele van C.-IV Div.

Kapitein J. J. VAN MOORSSEL, C.-depot-afd. Korps politietroepen, van 2 tot en met 25 Sept. '37 gedetacheerd bij 8 R.I.

Eerste-luitenant W. J. M. VAN HERTUM, van 6 R.I., overgeplaatst bij S.D.O.A., 1 Oct.

Kapitein A. JANSSEN, van R. G. Tr., overgeplaatst bij Staf genie te *Arnhem*, 11 Oct.

Eerste-luitenant H. COOL, van Staf genie te *Utrecht*, overgeplaatst naar *Gorinchem*, 1 Oct.

Eerste-luitenants J. H. HOGENDOORN, J. KROES en W. VAN DIJK, allen van R. G. Tr., overgeplaatst bij den Staf genie, onderscheidenlijk te *Amersfoort* (1 Oct.), te *Groningen* (1 Oct.) en te *Breda* (1 Sept.).

Eervol ontslagen.

Tweede-luitenant P. H. BOSCH, van 16 R.I., 1 Aug.

Reserve-kapitein T. J. VISSER, van 20 R. I., 1 Juli.

Reserve-officieren van gezondheid der eerste klasse M. G. VROOM, 23 Juni en W. J. DUURSMA, 8 Juli.

Reserve-kapiteins M. A. H. VAN DEN AKKER, van 19 R.I. en J. N. VAN RHOON, van 5 R.V.A., beiden 1 Juli.

Kapitein W. OUDEMANS, van 20 R.I., 1 Aug.

Luitenant-kolonel A. TUINMAN, van het wapen der infanterie, 1 Aug.

Op nonactiviteit gesteld.

Eerste-luitenant G. C. BOSCH, van R.M.A., 1 Juli.

Overleden.

Majoor-magazijnmeester H. DE GROOT, toegevoegd aan den Directeur voor het materieel der landmacht, 7 Juli 1937 te 's *Gravenhage*.

Decoratiën.

Kapitein J. N. BREUNESE, adjudant van C.-I Div., ridder in de Orde van het Legioen van Eer.

NIEUWE UITGAVEN

Snelheid. Hoe haal ik meer Kilometers uit mijn machine, door Ir. A. B. W. SEYFFARDT en J. KOOLHAAS REVERS. Uitg. N.V. Uitgevers Maatschappij *Æ E. Kluwer*, Deventer. Prijs ingen. f 1.90, geb. f 2.65.

De tijd zal niet ver meer af zijn, dat militaire motorrijders regelmatig aan wedstrijden zullen deelnemen en naar wij hopen zal dit binnenkort door hooger hand bevorderd worden; voor de rijders en voor hen die belast worden met de voorbereiding van dergelijke wedstrijden is de kennisneming van het onder bovengenoemden titel verschenen boekje uiterst nuttig.

Niet alleen echter voor liefhebbers van snelheid is dit werkje aan te bevelen; ook voor hen die regelmatig met de bedrijfstechniek van de benzinemotor te maken hebben, zal het lezen van dit boek het inzicht in deze materie verruimen, aangezien vele hoofdstukken ook op bedrijfswagens toepasselijk zijn.

C. A. B.

UIT DE VAKPERS

BEVORDERING DER BELGISCHE OFFICIEREN

Staat, behoorende bij het Koninklijk Besluit van 13 Mei 1937 (wijziging op het K.B. van 25 Juni 1937).

Wapens	Generaals		Kolonnels	Luitenant Kolonnels	Majors	Kapiteins	Eerste en tweede Luitenants	
	mini-mum	maxi-mum						
Infanterie	24	30	48	48	147	625	} 2242	Dit tableau dient als basis voor de bevordering der Belgische officieren. Bevorderingen hebben ééns per kwartaal plaats. De getallen bepalen het organieke aantal in iederen rang dienen de officieren.
Cavalerie	4	6	8	8	18	99		
Artillerie	12	16	25	24	78	277		
Genie	4	6	9	9	25	88		
Luchtvaart	2	3	6	6	17	66		
Treinen	—	—	2	3	7	37		
	54 (organiek maximum)		98	98	292	1192	2242	

La Belgique Militaire, 13 Juni 1937.

P.

PANTSERAFWEER BIJ MARCHEERENDE TROEPEN.

In Polen is, blijkens onderstaand tijdschrift, een nieuwe marschvorm beproefd voor het geval marcheerende troepen worden bedreigd door vew. of paw., hetgeen reeds op 100 en meer km van 's vijands hoofdmacht het geval kan zijn. (Vergelijk de Nederlandsche maatregelen volgens *V. Veld.* p. 369 e.v.).

De marschcolonne wordt dan gesplitst in bataljonsgroepen, die elk een „pantserafweer-eenheid” vormen en marcheeren met afstanden van omstreeks 500 m. Elke „pantserafweer-eenheid” is zoodanig samengesteld, dat zij zich zelfstandig tegen een aanval van gepantserde strijdkrachten kan verdedigen. Zij bestaat bijv. uit: een bataljon inf., een batterij artillerie, een sectie paw. afweergeschut, een sectie mr. van 8 en een sectie pioniers.

Wordt door den verkenningdienst (vlieg-

tuigen of lichte troepen met radio op omstreeks 30 km vooruitgeschoven) de nadering van gepantserde eenheden gemeld, hetgeen naar men verwacht op ½—1 uur voor hun verschijning kan geschieden, dan ontplooit de colonne zich. Elke „pantserafweer-eenheid” zoekt een voor gepantserde eenheden zoo moeilijk mogelijk terrein op en wacht hier den vijand op. De colonne zet als het ware als een egel haar stekels op.

Deze tactiek is te meer opmerkenwaardig omdat de oplossing hier wordt gezocht in een richting juist tegengesteld aan die, welke in *Duitschland* is ingeslagen, waar men marcheerende troepen „collectief” beveiligd door gemotoriseerd pantserafweergeschut onder centrale leiding. (Zie „*De Militaire Spectator*” 1936, blz. 167 en 373).

Militär Wochenblatt, 2 April 1937.

C.

DE OOGEN EN OOREN VAN DE ARTILLERIE

De kapitein ERRARA geeft eenige algemeene beschouwingen over de meetdiensten van de artillerie alsmede een korte beschrijving van het gebruik daarvoor in de verschillende legers gedurende den Wereldoorlog.

Waar in het algemeen de artillerie bestemd is objecten, welke de eigen infanterie hinderen, te vernielen, te vernietigen dan wel te neutraliseeren, geldt dit in de eerste plaats voor de vijandelijke artillerie. Daartoe is het echter noodzakelijk de opstellingsplaatsen van de vijandelijke artillerie zoo nauwkeurig mogelijk vast te stellen.

Tot de voornaamste middelen van vijandelijke artillerie-opstellingen vast te stellen behoren de meetdiensten van de artillerie t.w. de geluidmeetdienst en de lichtmeetdienst (ooren en oogen van de artillerie).

In het algemeen is het mogelijk gebleken de stukken (vuurmonden) door middel van

een doeltreffende camouflage aan het oog van den waarnemer te onttrekken, echter is het uiterst moeilijk het geluid en het licht te maskeeren.

Voorts is het mogelijk met behulp van licht- en geluidmeetdienst het eigen vuur te regelen. Schrijver geeft hiervan een aardig voorbeeld uit den Wereldoorlog, waarbij een gebetonneerd stuk Duitsch geschut, opgesteld in Vlaanderen (Leugenboom), op een donkeren nacht bij zwaren mist buiten werking werd gesteld door een batterij van 32 cm waarvan het vuur werd geregeld met behulp van geluidmeetdienst. Er werd geschoten met groepen van 2 schoten tusschenpoo's 10 sec. Het tiende schot was een treffer waardoor het Duitsch stuk tot zwijgen werd gebracht.

Schrijver vermeldt nog, dat men, voor dat de hulp van de meetdiensten werd ingeroepen, reeds 4 uren had getracht het vijandelijke stuk te neutraliseeren, echter zonder resultaat.

Bulletin Belge, Maart 1937.

T.

Uw adres in Vlissingen voor
Kruidenierswaren is alléén:

L. WISSE, Sottagemstr. 8, TEL. 308

Speciaal Ind. Rijsttafel.
Groote sorteering wijnen!

Electrische Rund- en Varkensslagerij

A. BEUGELINK

Fijne Vleeschwaren.

St. PIETERSTRAAT — TEL. 273
MIDDELBURG

Rund-, Kalfs- en Varkensslagerij

Ham, Rookvleesch, Ossentong, Saucise de Boulogne, Hoofdkaas, Rolpens, Zult, Rookworst enz.

WED. VAN BEKKUM & ZONEN

Nieuwe Gracht 78, Tel. no. 10752, Utrecht

REEDS JAREN LEVERANCIER VAN HET LEGER

N.V. H. GADELLA

UTRECHT

HAMBURGERSTRAAT 38 - TELEFOON 11585

Teekenbehoeften - Vulpenhouders

**J. HERMANS — HENDRIKX
KALDENKERKERWEG 34 - VENLO**

TELEFOON 3283

Adres voor

fijne broodsoorten

H. LAMBERTS-FAESSEN - VENLO

PARKSTRAAT 15A — TELEFOON 703

Brood-, Beschuit- en Banket-
bakkerij. Annex Koloniale waren

Koopt een mooie houten pijp in de
„PIJPENBAZAR”

daar is de keuze geweldig en de prijzen vanaf 20 ct.
FIJNE SIGAREN EN SIGARETTEN TABAK vanaf
15 cent per half pond Aanbevelend,

**WED. H. J. BAKKER—HERMANS
VLEESCHSTRAAT 63 — VENLO — TEL. 3595**

„Huis van vertrouwen”

voor degelijk schoenwerk. Groote sorteering van alle soorten schoenen en sportartikelen.

**P. JONKERGOUW - HELV. WEG 36
VUGHT, TELEFOON 2152**